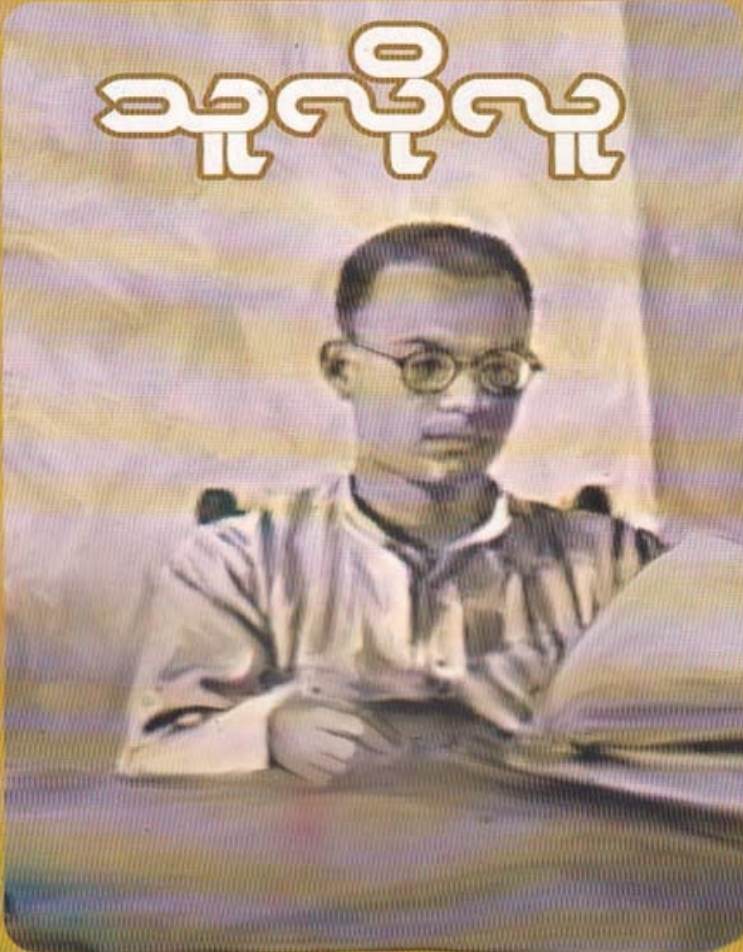

သီဟရတနာ အုပ် (၅၀) ပြည့် အထူးထုတ်

သူရဲမီး

ရှာနယ်ကျော်မမလေး

(နိဒါန်း)

လူတိုင်းမသိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးနှစ်ချက်သည် ယခု
ဖတ်ရှုရလတ္တံ့သော “သူ့လို လူ” ဝတ္ထု ကြီး၌ ဆက်လက်ဖုံးဖိထားခြင်းငှာ
မဖြစ်နိုင်တော့အောင် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပေ၏။

မည်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု အထင်ရခက်နေသော အမျိုးသမီး
စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဇာတိသည် ဤဝတ္ထုကြီး၌ မဖုံးနိုင်
မဖိနိုင် ပေါ်၍ လာ၏။

အရှက်အကြောင်ကြီးလွန်း၍၊ မိန်းမမြင်လျှင်
ခေါင်းမဖော်ဝံ့လောက်အောင် စက္ခုန္တေ့ ချ၍ ချ၍ နေတတ်သောသူ၏
သိက္ခာကြီးမှုကြောင့်၊ ရင်းနှီးသူများက “ဘုန်းကြီး” ဟုအမည်မှည့်ထားသော
ကွယ်လွန်သူ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်မှာ ဖူးစာကံပွင့်၍
သိက္ခာချရတော့သည့်အချိန်သို့ ရောက်သည့် ကာလ၌၊ သူ့ကိုသူ ‘ကျွန်တော့်
ဈာန်လျှောပြီ’ ဟု ဖွင့်၍ ပြောရသည်အထိ ထူးထူးဆန်းဆန်း သွက်လက်
လှုပ်ရှားလာပုံတို့သည်လည်း ဤဝတ္ထုကြီးတွင် မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်
ခရေစေ့တွင်းကျပေါ်ပေါက် လာခဲ့ရပေ၏။

ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်အား အထင်တစ်မျိုးဖြင့်
သိမြင်ထားကြသူများသည် ဤဝတ္ထုကြီး ကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါ
အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်၍ နေရလောက်အောင် လန့်ဖျပ်ကောင်း လန့်ဖျပ်သွားကြ
မည်ဖြစ်ပေ၏။ သူ့အား စာပေသူရဲကောင်းအဖြစ်ဖြင့်
ကြည်ညိုလေးစားလျက်ရှိသူများသည် ဤဝတ္ထု ကြီးကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါ၊
ဘယ်နှံရောအခါကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော ဤဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်ရှုရ သည့်အခါ၊
ဘယ်နှံရောအခါကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော သူ၏ လက်ရာများကို ကြုံကြိုက်ခဲ့သောဆုံ
စည်းသုံးသပ် ကြရမည် ဖြစ်ပေ၏။ ဤအချက်ကို ဝတ္ထုကြီးအား ဖတ်ရှုမိသည့်အခါ

သဘောပေါက်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

• စတုတ္ထအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအထိ “သူလိုလူ” အမည်ကိုသုံးပြီး ၊

ပဉ္စမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းတွင် “သူလိုလူ” အမည်သို့ ပြောင်းပါသည်။

နိုင်ငံတော်ချစ် သတင်းစာဆရာ၊ နိုင်ငံရေးသမားကြီးတစ်ဦး၏ အလွန်တိုတောင်းလှသော ဘဝ သက်တမ်းတွင် ယုံကြည်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသော သူ၏ အတွင်းရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကို ဂျာနယ်ကျော် မမလေးသည် သူလိုလူ ဟူသောနာမည်ဖြင့် ယခုရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဤစာအုပ် မျိုးသည် မြန်မာပြည်အဖို့ ထူးဆန်းသစ်လွင်၍ ခေတ်အလိုအားဖြင့် စောလွန်းနေမည်ကား မလွဲပေ။

သူလိုလူ ဝတ္ထုကြီးကား ရိုး၏ ။ သို့သော် ဆန်း၏ ။

ဤဝတ္ထုသည် ဆန်းလွန်းသော လူရိုးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းဖြစ်ပြီး ရိုးလွန်းသောလူဆန်း ကြီးတစ်ဦး၏ အကြောင်းလည်းဖြစ်၏ ။ သို့ဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုသည် ဆန်းဆန်းနှင့်ရိုး၍ ၊ ရိုးရိုးနှင့်ပင်ဆန်း နေ၏ ။

လူလည်း ဆန်း၏ ။ စာအုပ်လည်း ဆန်း၏ ။

ထို့ထက် စာရေးဆရာ မမလေး၏ ဤပုံ တိုင်းပြည်သို့ ဖွင့်၍ ပြဝံ့သော သတ္တိအရာမှာ အဆန်း ဆုံး ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

၁၃၀၉ ခု၊ ကဆုန်လဆုတ် ၅ ရက်နေ့။

ဂုဏ်ရောင်

အယ်ဒီတာချုပ် ၊ ဂျာနယ်ကျော်

[သူလိုလူ(ပထမတွဲ)၊ ပထမနှိပ်ခြင်း ၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ ၁-၅-၁၉၄၇]

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်မ စာရေးဆရာ မမလေးသည် ဤဝတ္ထုကြီးကို စာဖတ်သူများ ရှေ့မှောက်သို့အရောက် ထုတ်ဖော်ရေးသားရာ၌ ယခင် “အဖြူ”၊ “သူမ”၊ “သူ့လိုမိန်းမ” ဝတ္ထုများကိုရေးစဉ်သကဲ့သို့ လက် သွက်ခြင်းမရှိမှု၍ အမျိုးမျိုးချိန်ဆရခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရပေသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လိုက်အဖြစ် ပါဝင် နေသူ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်မှာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကွယ်လွန်ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ ၊ ဤဝတ္ထုကို သူကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ၁၀ လအကျော် တပေါင်းလဆန်းတွင် စတင်၍ ရေး ခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ရေးရာတွင် တစ်ပိုဒ်နှင့်တစ်ပိုဒ် စိတ်ပါလက်သွက်ခြင်းမရှိနိုင်အောင်ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် သူ့ကို မပြနိုင်ဘဲနှင့် ရေးသားနေရသည့်အတွက်ပင် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လွန်းသဖြင့်၊ ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြုလုပ်ရေးသားနေခဲ့၍ လည်း အထွက်နောက်ကျရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂျာနယ်ကျော်တွင် သူ့လိုလူ ဝတ္ထုရေးမည်ဟု ကြော်ငြာစဉ်က ဤဝတ္ထုကိုရေးဖို့ရာ ကြော်ငြာ ခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ မိန်းကလေးများအတွက် အိမ်ထောင်ရေးတွင် အိမ်ထောင်ရွေးနည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို “သူ့လိုလူ” အမည်ပေး၍ ထုတ်ဝေရန်သာ ကြော်ငြာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို ဂျာနယ်ကျော်ပရိသတ်တိုင်း သိရှိပေလိမ့်မည်။

ဤဝတ္ထုဖြစ်ပေါ်လာအောင် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းတောင်းပန်သည့်သူ မပေါ်ပေါက်က ကျွန်မသည် “သူ့လိုလူ” အမည်နှင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ပေ။

ဆရာဖြစ်သူအား လေးစားကြည်ညိုချစ်ခင်၍ ၊ ဆရာ့အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုသာ အတ္ထုပ္ပတ္တိရင်းအတိုင်း သူ့လိုလူတစ်ယောက် သူ့လိုရှိခဲ့ဖူးခြင်း အကြောင်းကို “သူ့လိုလူ” ဝတ္ထုအဖြစ် နှင့်ရေးပါရန် တက္ကသိုလ်ကိုမျိုးသန့်က

အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အတန်တန် လာရောက်တိုက်တွန်းရုံမက၊ မကြာမီက ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ဦးချစ်မောင်၏ မှတ်တမ်းဒိုင်ယာရီထဲတွင် “ဘယ်ရေးကံ အဘိ ရာစကရယ် ကြောင့် ၊ သိလာရ ခုပုံ ...”ဆိုသည့် ဇနီးဖြစ်သူအား အဆန်းတကြယ်တွေ့ရပုံကို ရေးစပ် ထားခဲ့သည့် ကဗျာမှာ ဖတ်ရသူတိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းပါပုံပါနည်းကို သိချင်ကြားချင်ကြသည်တစ် ကြောင်း၊ ဦးချစ်မောင်မှာ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံဖူးလုံနေသည့်ဗဟုသုတ ပိဋကတ်အိုးကြီး တစ်ဆူဖြစ် ၍ မုချဧကန် ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ၊ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးထူးခြားခြားတွေ့ဖြင့် ပြည့် သိပ်နေမည့်အပြင်မိန်းမမြင်လျှင်ခေါင်းမဖော်ပုံသူဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးဟုခေါ်တွင်ခြင်းခံခဲ့ရသော ဦးချစ်မောင် ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာဆန်းဆန်းပြားပြား တခမ်းတနားရှိပေလိမ့်မည်ဟု သိချင်စိတ်ယိုဖတ်ပြင်းထန် လှပြီး၊ ဦးချစ်မောင်၏ အဆွယ်အပွား သားသမီးများအတွက်သော်လည်း ကောင်း၊ ဦးချစ်မောင်ကို ကျွန်တော်ကဲ့သို့လေးစားကြည်ညိုသူတွေအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဦးချစ်မောင်နှင့်ဇနီးဖြစ်သူတို့ တွေ့ဆုံကြပုံ အစမှသေဆုံးသွားသည့် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ၊ ဦးချစ်မောင်၏ အတွင်းရေးကြီးကို တိုင်းပြည်တွင် မှတ်တမ်းတင်ထားအပ်ပါ၍ ရေးသားထုတ်ဝေသင့်ပါ သည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် အတန်တန် မေတ္တာရပ်ခံတောင်းပန်လွန်း၍ ၊ သူလိုလူတစ်ယောက် သူလိုရှိခဲ့ဖူးခြင်းကို မူရင်းအတိုင်း ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားအပ်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည့်အတိုင်း ၊ ဤဝတ္ထုကြီးကို စာဖတ်ပရိသတ်ရှေ့ မှောက် သို့ အရောက်တင်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အနောက်နိုင်ငံတွင်ထင်ရှားကျော်ကြားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ Auto Biography–Biography စာ အုပ်ကြီးများ မြောက်မြားစွာထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်ကား ကြာခဲ့ချေပြီ။ မြန်မာပြည်တွင်မူ ဤလိုစာအုပ်မျိုး များ ထွက်ပေါ်မလာဖူးသေး၍

အရေးစောနေမည်လော ဟူ၍ လည်းချိန်ဆမိသည်။ ကွယ်လွန်သူ၏ အတွင်းရေးများဖြစ်၍ ၎င်း၏ အတွင်းရေးများကို ဤပုံ ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်းကြောင့် စာဖတ်သူ ပရိသတ်အဖို့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါမည်လောဟုလည်း ချိန်ဆမိသေးသည်။

သို့သော် ကွယ်လွန်သူဦးချစ်မောင်ရှိစဉ်က တစ်နေ့နေ့တွင် “ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း” ဟူ၍ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးကိုရေးကာ ခင်ပွန်းသည်အားပေးအပ်ရန်နှင့်၊ ဦးချစ်မောင်ကလည်း “ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး” ဟူ၍ စာတစ်အုပ်ရေးပြီး ဇနီးဖြစ်သူအား ပေးအပ်ရန် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကတိကဝတ် ထားခဲ့ကြခြင်းသည်ပင် ဤစာအုပ်ထွက်ပေါ်လာရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဤသို့ ကတိကဝတ်ထားခဲ့ကြသည့် အချိန်ကစ၍ “ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း” နာမည်ဖြင့် ပေါ်ထွက်ရမည့်စာအုပ်ကြီး အတွက် ဦးချစ်မောင်၏ အကြောင်းအရာ ဥသုကိုနေ့စဉ်မပြတ် စုဆောင်းရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရ ပေသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ လက်ထပ်ပြီးမှတစ်နေ့မပြတ် စုဆောင်းသိုသိမ်းထားသည့် ဖိုင်တွဲမှတ် တမ်းမှတ်စုများမှာ ဂျပန်ခေတ်တွင် ပြည်လမ်းရှိ ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်ကျောင်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင် နေကြစဉ်က အင်္ဂလိပ်တို့ ဝင်ခါနီး ပြင်ထန်းသော ဗုံးမိသွား၍ အိမ်ကြီးပျက်စီးသွားရာက မှတ်တမ်း အချို့ ပါ ပျက်စီးပျောက်ပျက်ကုန်ခဲ့ရာ၊ ကိုးနှစ်တိုင်တိုင် စုဆောင်းလာသမျှပျက်စီးရလေစွ ဟု စိတ်နှလုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပြီး ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ဟူသော နာမည်ဖြင့်စာအုပ်ကြီးထုတ်ဝေဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီဟု မှတ်ထင်ခဲ့မိပေသည်။ ယခုသော် အတ္ထုပ္ပတ္တိ မဟုတ်သော်လည်း သူ့လိုသူ ဝတ္ထု ကြီးအဖြစ်နှင့်ရေးဖို့ရာ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ နဂိုရည်ရွယ်ချက်ကား တစ်စိတ်တစ်ဝက် ပြည့်မြောက်သွား သည်ဟု ဆိုရပါပေမည်။

ဤဝတ္ထုသည် စာဖတ်ပရိသတ်တို့အား စိတ်ပါဝင်စားခြင်းရှိအောင် ဖန်တီး၍ ရေးရသည့်ဝတ္ထု မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်

အမှန်ကိုသာရေးသားရသည့်အတွက် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း ရှိ မရှိမှာ
စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် ဤဝတ္ထုကြီး၏ ပထမတွဲနှင့် ဒုတိယတွဲကို ရေလည်အောင်
ဖတ်ရှုပြီးသော အခါ မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြဖို့ရာပင် ဖြစ်ပါကြောင်း။

၁၃၀၉ ခု၊ ကဆုန်လဆုတ် ၅ ရက်

မမလေး

[သူ့လိုလူ(ပထမတွဲ) ၊ ပထမနှိပ်ခြင်း ၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ ၁-၅-၁၉၄၇]

*

အမှာ

အကယ်၍ သာ ကျွန်မ မှတ်တမ်းကြီးများနှင့် မှတ်စုမှတ်ရာများ
ဂျပန်ခေတ်ကပျက်စီးပျောက် ပျက်ခြင်းမရှိပါက၊ သူ့အကြောင်းအရာကို ဤလို
သာမန်အချက်အလောက်ကလေးနှင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို ရေးသားထုတ်ဝေဖို့ရာ မရှိပေ။
အနောက်နိုင်ငံက ထင်ရှားကျော်ကြားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ကြီးများကဲ့သို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်အဖြစ် ကျကျနန စေ့စေ့စပ်စပ်
ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးသားထုတ် ဝေနိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မှတ်တမ်းမှတ်စု အကိုးအကားအထောက်အထားများ သူ့အရင်
ဆုံးသွားစဉ်က နောင်လာ နောင်သားများအတွက် ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာ ၊
မှတ်သားဖွယ်ရာ ရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီး စာအုပ် မထုတ်နိုင်ပြီဟု
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေစဉ် သူ့ကိုပါ ထပ်မံ၍ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသဖြင့်၊ ကျွန်မ၏ ဆုံးရှုံး
မှုကြီးကား အဖတ်ဆယ်၍ မရသည့်အထိ နောင်လာနောင်သားများအတွက်ပါ
ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြစ်စေပြီဟု ယူကျုံးမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ယခုသော် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီး မဖြစ်သည့်တိုင်အောင်
သူ့အကြောင်းအရာသာမန် အချက် အလက်ကလေးများနှင့် အရိပ်အမြွက်မျှ
ရေးလိုက်ရသော “သူ့လိုလူ” ကို စာဖတ်ပရိသတ်များက မိမိတို့ ဘာသာ
အကောင်အထည်ကြီးအတိုင်း မြင်ကြည့်ကြစေလိုပါတော့သည်။

ကျွန်မ၌ ရည်မှန်းချက်ကြီးတွေ လုံးလုံးပျက်ပြားသွားပြီဟု
စိတ်လျှော့ထားခဲ့ရာက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလာ၍
ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ရပြန်သေးသည့်အတွက် လုံးလုံးမရလျှင် တစ်ဝက်ရသည်က
တော် သေးသည်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားပုံကဲ့သို့ တစ်စိတ်တစ်ဝက်လောက်နှင့်ပင်
နှစ်သိမ့်ကျေနပ်လိုက်ရပေ တော့မည်။

မမလေး

ဂျာနယ်ကျော်

၁၃၀၉ ခု၊ သတင်းကျွတ်လဆန်း ၄ ရက်။

[သူ့လိုသူ(ဒုတိယတွဲ)၊ ပထမနှိပ်ခြင်း ၊ ဂျာနယ်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အောက်တိုဘာ ၁၉၄၇]

*

(နိဒါန်း)

စင်စစ်သော် ကျွန်ုပ်သည် ဤ သူ့လိုလူ ဒုတိယတွဲအတွက် နိဒါန်းတစ်ခု စာပြုရေးသားနေဖို့ ရန်ပင် မလိုတော့ပေ။ “သူ့လိုလူ” သည် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ ၊ “သူ့လိုလူ” အား ကလောင်ဖြင့် ပုံတူရေး ဆွဲ၍ ပြနေသူ ဂျာနယ်ကျော် မမလေးသည်လည်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟူသော် အကြောင်းများကား သူ့လိုလူ ပထမတွဲ၌ ပင် ထင်ရှားပေါ်လွင်ခဲ့လေပြီး၊ ဤစာအုပ်ပို မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မည်သည့် တွက်တာကြောင့် ရေးသားထုတ်ဝေရသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း ဂျာနယ်ကျော် မမလေးသည် ဤစာအုပ် ပထမတွဲ၌ ပင် ရေးသားရှင်းလင်း၍ ပြခဲ့ပေပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဤစာအုပ်အတွက် အဘယ်သို့သော ရှင်းလင်းချက် အချိုးနိဒါန်းကို ရေးသားဖော်ပြရပါအံ့ နည်း။ လိုအပ်ပါသေးသလော။

ဤစာအုပ်အတွက် ရှင်းလင်းချက်အချိုးနိဒါန်းကား အမှန်ပင် တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ရှည်ရှည်လျား လျား ရေးသားနေဖို့ မလိုအပ်တော့ပေ။ ပထမတွဲကို ဖတ်ရှုပြီးစီးခဲ့ပြီးဖြစ်သူတိုင်းပင် မြန်မာပြည်တွင် တစ်ခါက ခေါင်းဆောင်သတင်းစာကြီးတစ်စောင်၏ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်ခဲ့သော ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ် မောင်၏ ထူးခြားသော စိတ်နေသဘောထား စသည်တို့ကို ဖတ်ရှုသုံးသပ်ခဲ့ကြရပြီးပေသည်။ ပထမတွဲ တွင် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် ဦးချစ်မောင်၏ လူပျိုဘဝကို သူ၏ လွတ်လပ်သောဘဝမှ လှမ်း၍ မြင်ရ ပုံကို ရေးသားခဲ့ပေသည်။

အအိပ်မမှန်၊ အစားမမှန်သဖြင့် အသားအရေခြောက်ခန်းလျက် မျက်တွင်းမျက်ချောင်ကျနေ သော လူပျိုအယ်ဒီတာချုပ်တစ်ဦးသည် သူ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသော သတင်းစာတိုက်ကြီးအား သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အပ်နှံလျက်၊ သူ၏ ဦးနှောက်မှယိုစိမ့်၍ ထွက်သော အခိုးအလျှံဖြင့် သူ၏ တိုင်းပြည်ကို ပူဇော်လျက်ရှိနေစဉ် ၊ သူနှင့်တစ်ခါဖူးမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖူးသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် သူ့ မျက် မှောက်၌ ဘွားခနဲပေါ်လာကာ၊ သူ၏ အကျင့်လွန်မှုကို

ကြေးမုံဖြင့်ပြပြီးနောက် မလျော့မတင်းသော စောင်းသံကို တီးပြခဲ့လေသည်။

အယ်ဒီတာချုပ်သည် ထိုစောင်းသံရှင်ကြောင့် သူ၏ ဘဝကို သူပြန်၍
မြင်လာလေသည်။ စောင်း သံရှင်ကို သူ အလွန်ကျေးဇူးတင်လေသည်။ သူသည်
ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် စောင်းသံရှင်နှင့် အနီး စပ်ဆုံးသော
ဘဝသို့ရောက်အောင်အရ ကြိုးပမ်းခဲ့လေသည်။ အယ်ဒီတာချုပ်သည်
စောင်းသံရှင်ကို ရခဲ့လေသည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် စောင်းသံရှင်အဖြစ်ဖြင့်
ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်အား အကျင့် လွန်နေသော အယ်ဒီတာမျိုးချစ်ကြီးဘဝမှ
လမ်းမှန်သို့ရောက်အောင် မည်သို့ဆွဲဆောင်ခဲ့ပုံများသည် သူ့လိုလူ ပထမတွဲတွင်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖော်ပြပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ဒုတိယတွဲတွင် ဦးချစ်မောင်၏ အိမ်ထောင်သည် ဘဝမှသည်
ကွယ်လွန်သည့်အချိန်အထိ၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် ဦးချစ်မောင်၏
အနီးစပ်ဆုံးသောနေရာ၌ ရောက်နေသည့်ဇနီးသည် ဘဝမှ မြင်ရပုံကို
အဆုံးသတ်စာပန်းချီရေးဆွဲ၍ ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤစာပန်းချီကားကြီးတွင် ကွယ်လွန်သူဦးချစ်မောင် ရုပ်သွင်သည်
အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်ကနှင့် မခြား ထင်ရှားပေါ်လွင်လာသည်ကို
တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ သူ့အခန်းနှင့်သူ့အခန်း၊ အကွက်ကျ အချက်ကျ
ဖွင့်ကာဖွင့်ကာ ပြလိုက်သော ဦးချစ်မောင် ဗဟုသုတ
ပိဋကတ်တိုက်အတွင်းမှအဖိုးတန် မှတ်စုမှတ်ရာ ပဒေသာမျိုးစုံကိုလည်း မှတ်သား
ဖတ်ရှုကြရလိမ့်မည် ဖြစ်ရကား၊ ဤစာအုပ်သည် တိုင်းပြည်အတွက်
ပညာရွှေအိုးကြီးတစ်လုံးကို လက်ဆောင်ရဘိသကဲ့သို့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
မျှော်လင့်မိပေသတည်း။

၁၃၀၉ ခု၊ သတင်းကျွတ်လဆန်း ၄ ရက်နေ့။

*

စာရေးသူ၏ အမှာ

“ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း” ဟူ၍ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ရေးဖြစ်အောင်ရေးရန်နောက် နောက်က ကြံစည်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကြံရွယ်ထားသည့်အတိုင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် လုံးလုံးကြီးဖြစ်မြောက် အောင် မရေးနိုင်ခဲ့ပေ။ လွန်ခဲ့သော ဖြစ်ခန့်ကမူ “သူ့လိုလူ” အမည်နှင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ မဟုတ်သည့်တိုင် ပတ္တသဖွယ်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်က “ဟစ်တိုင်” သတင်းစာအလုပ်ပြီးစီးချိန် ည ၁၁ နာရီ၊ ၁၂ နာရီမှစတင်၍ နံနက် ၅ နာရီ၊ ဖြောရီ အထိ “သူ့လိုလူ” ကို တစ်ညလုံး ထိုင်ရေးပေးကာ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။

အနားတွင် ရေလုံနှင့်မျက်နှာသုတ်ပဝါထားကာ အိပ်ချင်ရင်း မျက်နှာသစ်ရင်း စာအုပ်မပြီး မချင်းညတိုင်း ဆက်တိုက်ရေးသားပုံနှိပ်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဖုတ်ပူမီးတိုက်ရေးရသည့်စာအုပ်ဟု မှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့မိသည်။

“သူ့လိုလူ” ကို ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ၊ နှစ်တွဲခွဲကာ ထုတ်ဝေခဲ့ပေသည်။ စာအုပ်ထွက်သွားပြီး နောက် ပထမတွဲ ဝယ်ရသူက ရကာ၊ ဒုတိယတွဲ ဝယ်မရဘူက

မရ ဖြစ်နေကြသော စာဖတ်ပရိသတ် များထံမှ “သူလိုလူ” ကို နှစ်တွဲပေါင်း၍ ထုတ်ပေးပါရန် တိုက်တွန်းစာများ မြောက်မြားစွာ ရခဲ့ပေ သည်။

စာဖတ်ပရိသတ် အလိုဆန္ဒအတိုင်း တစ်နေ့တွင် “သူလိုလူ” ကိုနှစ်တွဲပေါင်း၍ ထုတ်ပေးရန် ကြံ ရွယ်ထားလေသည်။ နှစ်တွဲပေါင်းကာ ထုတ်ဖြစ်သည့်အခါ၌ ယခင်ကလို ဖုတ်ပူမီးတိုက် ရေးသား ထုတ် ဝေရပုံမျိုး မဖြစ်စေဘဲ။ အချိန်ယူလျက် အေးအေးဆေးဆေး ဖြည့်စွက်ရေးသားပြင်ဆင် ရိုက်နှိပ်ရန်ပါ ကြံစည် စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ကြံရွယ်စိတ်ကူးထားခဲ့သော်လည်း ကြံရွယ်ရင်းအတိုင်း အဆင်မပြေချေ။ ယခုအကြိမ် တွင်လည်း နှစ်တွဲပေါင်းကို ၁၈ရက်နှင့်အပြီး ရိုက်နှိပ်ရပြန်သောကြောင့်၊ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် သုတ်သီး သုတ်ပျာ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ထုတ်ဝေရသော အဖြစ်မျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်ရပြန်စေသည်။

ယခင်က ကိုယ်ပိုင်စာပုံနှိပ်စက်နှင့်စာခုံများရှိခဲ့၍ အချိန်မီအောင်သာ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ရေးပေးခဲ့ရ သည်။ ယခုအကြိမ်၌ ကိုယ်ပိုင်စာပုံနှိပ်စက် မရှိပြန်၍ အချိန်မီအောင် အခြားစာပုံနှိပ်စက်များတွင် အပူ တပြင်း ရိုက်နှိပ်ရလေသည်။

ဤစာအုပ်ကို တိုက်တွင် စာဖောင်များစီကာ စာပုံနှိပ်စက် ငါးစက်၌ ရိုက်နှိပ်ရသည်။ စာဖောင် များ စာစီ၍ ပြီးသည့်အခါ ပုံနှိပ်စက်များရှိရာသို့ သွားလျက် အချိန်မီရိုက်ပေးရန် ညည့်နက်သန်းခေါင်မ ရွေး လိုက်တောင်းပန်ကာ ၊ တစ်စက်ပြီး တစ်စက် တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက် တလည်လည်နှင့် ရိုက်နှိပ် ရသည်။

တိုက်တွင် စာဖောင်များစီပြီးတိုင်း အမှားအမှန် စစ်ဆေးဖတ်ရှုကာ ပြင်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်၌ စာပုံနှိပ်စက်ရှိခဲ့ပါလျှင် အမှားအမှန်ကိုစက်ပေါ်တွင် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်စစ်ဆေးကြည့်ခွင့် အချိန်ရနိုင် သည်။ ယခုသော်ပုံနှိပ်စက်သို့ ညည့်နက်သန်းခေါင် ပို့လိုက်ရခြင်းကြောင့် အထပ်ထပ် စစ်ဆေးခွင့်မရဘဲ မိုးလင်း၍ ရိုက်နှိပ်ပြီးစီးမှ အမှားများကိုတွေ့မြင်ရသည့်အခါ၌ လူပင်ပန်းရုံသာ မဟုတ်သေးဘဲ၊

စိတ် လည်းတော်တော်ပင်ပန်းရသေးသည်။ ရှေ့တွင် “သူလိုလူ” ကိုထပ်မံ၍
ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရဦး မည်ဖြစ်လျှင် စိတ်သက်သာ
ကိုယ်သက်သာရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်သည့် ကိုယ်ဖြစ်စေရန် ဆုတောင်းမိ သည်။

သူလိုလူကို နှစ်အုပ်တွဲပေါင်း ရိုက်နှိပ်သည့်အခါတွင် ဦးချစ်မောင်၏
ပုံမနှိပ်ရသေးသည့် (၁) မြန်မာရာဇဝင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိစစ်ဝေဖန်ချက်များနှင့် (၂)
ဆရာစံဆောင်းပါးကြီးများကို ထည့်သွင်း ရိုက် နှိပ်မည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့်
အကြံထမြောက် အောင်မြင်သွားခြင်းကိုမူ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပေ သည်။

ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ ကွဲပြားနေသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ပေါင်းစုကာ
စာမူသစ်များ ဖြည့်စွက် လျက် တစ်အုပ်တည်းဖြစ်အောင်
ပြန်လည်ပုံနှိပ်ဖြစ်ခြင်းသည် နှစ်အုပ်ပေါင်း မျှော်လင့်တောင့်တ စောင့် စားနေသော
စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးနည်းတူ စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း
နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ရကြောင်း ကို ဖော်ပြလိုပါသတည်း။

ဂျာနယ်ကျော်

၂၀-၁၂-၅၃

[သူလိုလူ (နှစ်တွဲပေါင်း ပုံနှိပ်ခြင်း)စတုတ္ထအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၅၃၊
ဂျာနယ်ကျော်မမလေးစာပေ]

*

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်၊
ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်သော သူလိုလူ စာအုပ်ကို ၁၉၄၇

ခုနစ်က ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၎င်းနှစ်၌ ပင် ထပ်၍ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးနောက်၊ ၎င်းနှစ်၌ အောက်တိုဘာလတွင်တစ်ဖန်ပြန်၍ တတိယ အကြိမ် ထုတ်ဝေရပြန်သည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၌ စာဖတ်ပရိသတ်၏ တိုက်တွန်း တောင်းဆိုချက်ကြောင့်၊ စတုတ္ထအကြိမ် ပြန် လည်ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ထုတ်ဝေရာတွင်ဦးချစ်မောင်မကွယ်လွန်မီက ရေးခဲ့သည့် “နိုင်ငံတော် ရာဇဝင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိစစ်ဝေဖန်ချက်များ” ဟူသော အပြီးမသတ်သည့် စာမူတစ်ခုကိုပါ ဖြည့်စွက် ၍ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် သူလိုလူ ကို ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ရန်တောင်းဆိုသည့် အခါ၌ ၊ စတုတ္ထနှိပ်ခြင်း၌ ပါသော “နိုင်ငံတော် ရာဇဝင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိစစ်ဝေဖန်ချက်များ” စာမူကို ဖြုတ် လျက်၊ ဦးချစ်မောင် မကွယ်လွန်မီက ရေးသားခဲ့သည့် “နေ့စဉ်မှတ်တမ်း” ကို ဖြည့်စွက် ထုတ်ဝေလို သော စေတနာ ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။

ဦးချစ်မောင်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဦးချစ်မောင် ကွယ်လွန်သည့်နှစ် ၁၉၄၆ခုနှစ်က အရေအ တွက် ကန့်သတ်ချက်ဖြင့် စာအုပ်ရေ ၁၀၀၀ တိတိသာ ရိုက်နှိပ်လျက် သီးခြားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၏ အဖွင့်၌ “မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် လူဦးရေအဘယ်မျှပင် တိုးတက် များပြားလာစေကာမူ၊ ဤစာအုပ်၏ ဦးရေကား မည်သည့်အခါမျှ တိုးတက်ပွားများလာမည် မဟုတ်ပါ” ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ဦးချစ်မောင်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ် ၁၀၀၀ ထုတ်ဝေပြီးနောက်၊ ၁၀ နှစ်ခန့်ကြာရှိလာသော အခါ၌ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ကို မဖတ်ရှုရဖူးသော

ပုဂ္ဂိုလ်များက ပြန်လည်၍ ထုတ်ဝေပါရန် ကျွန်မကို အတန်တန် တိုက်တွန်း
တောင်းပန်ကြသည်။ ဤစာအုပ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေလျှင် အကျိုးစီးပွားရှိမည် ဟူ၍
လည်း ပြောဆို အကြံပေးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မမှာ ဤစာအုပ်ကို ဦးရေကန့်သတ် သီးခြားထုတ်ဝေခဲ့သည်
ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ စာအုပ် အဖြစ် ထပ်မံ၍ ထုတ်ဝေခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ နေခဲ့ရပေသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်က “သူလိုလူ” ကို ထုတ်ဝေခွင့်ပြုရန် ပြောဆိုစဉ် ၁၉၄၆
ခုနှစ်၌ မွေးဖွားသော သူတစ်ယောက်သည် ယခုအချိန်တွင်အသက် ၂၀ ကျော်ကာ
လူလားမြောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဤသူ တို့မှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို
ဖတ်ဖူးကြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။

နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို စာအုပ်အနေဖြင့်ပြန်၍
မထုတ်ဝေနိုင်သည့်တိုင်၊ စာပေဗဟုသုတ လိုက်စားကြသော မျိုးဆက်သစ်
လူရွယ်လူငယ်များအတွက် ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန် စေတနာဖြစ်ပေါ်
လာမိသည့်အလျောက်၊ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို သူလိုလူနှင့်ပေါင်း၍ ရိုက်နှိပ်စေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးနောက် မရလိုက်ကြသော
စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ တိုက်တွန်း တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဆဌမမြောက်
ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ယခု သတ္တမမြောက် ထုတ်ဝေပါသည်။

**[ပဉ္စမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းမှသည်အဋ္ဌမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းအထိ
ဖော်ပြခဲ့သည့်စာရေးသူ၏ အမှာဖြစ်သည်။]**

မြန်မာ့အလင်းမှ ပြန်စာ

၁၉၃၆ ခု မေလ ၁၈ ရက်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

ဓမ္မသုခရွာ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးထံ၌ သီလယူ၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မြို့သို့ပြန်ရန် ရေလမ်းခရီးဖြစ် ၍ မော်တော်ဘုတ်နှင့် ပြန်လာကြသည်။

လက်ယာဘက်သို့ဖြစ်စေ၊ လက်ဝဲဘက်သို့ ဖြစ်စေ ကြည့်လိုက်လျှင်ဖရိုဖရဲ တဲအိုတဲပျက် တစ်စု ကို မကြာမကြာ မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မြေယာ မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရသော်လည်း လယ်ခင်းလယ်ကွက် ခန့်တောသစ်ပင် ဝါးပင် များ သာ မြေပြင်ပြန့်ပြူးကျယ်ဝန်းတိုင်း ပေါက်ချင်သလို ပေါက်နေကုန်သည်။ လူနေသည့်တဲများမှာ အကျယ်အဝန်းမြေကို အသုံးမချနိုင်ကြဘဲ လူဆံ့သာ လူဝင်သာ လူနေရုံမျှ ဝါးခင်း၊ ခန့်မိုးနှင့် နေကြ သည်။ ခိုင်ခံ့လှသည့် တဲတောင့်တောင့် တစ်တဲတလေမျှမရှိဘဲ ယိုင်နွဲ့ဟောင်းနွမ်းနေသော တဲအိုတွေ သာ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ကား မြန်မာပြည်နယ်နိမိတ်ဖျား၌ သော်လည်းကောင်း၊ လူမနီး သူမနီး တောကြီးတောင်ကြီးထဲ၌ သော်လည်းကောင်း နေကြကုန်သောသူများမဟုတ်ဘဲ၊ မြန်မာပြည်အတွင်း မြို့နှင့်အလွန်ကပ်လျက်ရှိသော ကျေးလက်တောရွာမှ တိုင်းရင်းသားဆင်းရဲသားများ ဖြစ်ပေသည်။ အလွန်အလွန် ဆင်းရဲကြသောဆင်းရဲသားများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ကို လူတွေပဲဟု ဆိုနိုင်ရုံ ပြောနိုင်ရုံ လူစာရင်းထဲတွင်ပါဝင်သူများသာ ဖြစ်သည်။ လူတမ်းစေ့စေ့ လူ့အခွင့်အရေးကို လူလိုသူလို လူ့ဘဝ လူပီပီ ခံစား စံစားကြရသော လူမျိုးများ မဟုတ်ချေ။

မိုးသက်လေသည် ဝှေ့ယမ်းစွတ်တိုး တိုက်ခတ်နေ၏ ။ မြစ်ထဲတွင် လှိုင်းလုံးများ တလိမ့်လိမ့် လူး ၍ မော်တော်ဝမ်းသို့ တဗုန်းဗုန်း ရိုက်နေသည်။

မော်တော်မှာမြစ်ထဲတွင် နိမ့်တုံ မြင့်တုံ ဦးစိုက်ပဲ့ ထောင် ဖြင့် လှိုင်းမိနေသည်။

ဒရိုင်ဘာသည် မော်တော်ကိုကမ်းဘက်သို့ကွေ့၍ ကမ်းပါးနှင့်ကပ်မောင်း လာလေသည်။

အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်ထက် နီးနီးနားနားကပ်မြင်ရသည့်အခါ ဆင်းရဲသားတို့ဖြစ်နေကြပုံမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ အလွန်ကောင်းပေသည်။ ထို့ထက်ပို၍ စိတ်နှလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိလိုက်သည် ကား အရွယ်အားဖြင့် ၆ နှစ်၊ ၈ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်ခန့်ရှိသော လူမမည်ကလေးတွေသည် လတာပေါ်တွင် ပုဇွန်လုံးနှိုက်နေကြ၍ ၊ အချို့မှာ ကွန်ပိုက်နှင့်လတာစပ်တွင် ငါးဖမ်းနေကြ၏ ။

သူတို့အားလုံး၌ ညွှန်ထဲတွင် ကိုယ်တစ်ပိုင်း နစ်နေသည်။ သူတို့၌ အကျံ့ အဝတ်ဟူ၍ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ဝတ်မထားကြပေ။ ရုပ်မပေါ်သောကိုယ်တုံးလုံးကလေးတွေကို ဖြတ်ကျော်၍ မောင်း လာခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ၏ မျက်စိထဲတွင် ကလေးတွေသာ မြင်နေတော့သည်။ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် ဤ ကလေးတွေအကြောင်းသာ ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားလျက်နေမိသည်။

ငယ်ငယ်ကလည်း ဤသို့ဘဝ။ ကြီးလာပြန်လျှင်လည်း လူသာကြီး၍ အခြေအနေ အရည် အချင်း မတိုးတက် မကြီးမြင့်ဘဲ ဤသို့ဘဝ။

ယခုလိုဘဝ၊ ယခုကဲ့သို့ဘဝမျိုး သူတို့ဘာကြောင့် ရောက်ကြရသနည်း။ ဤဘဝမျိုးမှ သူတို့ အား အဘယ်နည်းနှင့် ကယ်တင်နိုင်ခွင့် ရှိသနည်း။

ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် အသက် ၂၀ ပြည့်၍ နေပြီ။ ကျွန်မ၏ အသိဉာဏ်သည် တစ်ခုခုကိုပေါ့ပေါ့ တန်တန် အမှတ်တမဲ့ မနေတတ်ဘဲ၊ လေးလေးနက်နက်တွေးဆ ဆင်ခြင်တတ်သော အလေ့အကျင့် ရင့်သန်လျက်ရှိနေသည်။

ကျွန်မသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကမ်းဘက်သို့ လှမ်းမကြည့်တော့ဘဲ၊ မြစ်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက် ပါလာသည်။ ခေါင်းထဲတွင် မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသဖြင့်

စိတ်လက် ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိဘဲ နောက် ကျကျနှင့်မြစ်ထဲသို့သာ
စူးစိုက်ကြည့်နေမိကာ စိတ်ကူးအမျိုးမျိုး ထုတ်နေ၏။

ကျွန်မ တွေးတောလက်ခံထားသည့်စိတ်ကူးများမှာ
တစ်ခုပြီးတစ်ခုရေထဲသို့ကျရောက်သွားသ ကဲ့သို့ရှိပြီး၊ ၎င်းမှတစ်ဖန်
ရေအောက်သို့လွှတ်၍ ပေးလိုက်ကာ၊ နက်သည်ထက် နက်သွားသည့်အခါ၌
တစ်စုံတစ်ခုကလာ၍ ဟပ်လိုက်သလိုထင်ရပြီး၊ ကျွန်မ ဖမ်းမိထားသည့်အရာကို
လွတ်ထွက်မသွားရန် တဖြည်းဖြည်းဆွဲ၍ ခေါင်းထဲဝင်လာပုံကား

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်နှင့် နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်နေသည့်
နိုင်ငံရေးသမားများသာ သူတို့အား တစ် နည်းတစ်လမ်းဖြင့် သူတို့၏
လူတန်းမစွေဘဝမှ လူတန်းစွေဘဝသို့ မုချပို့ဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟူသော ဤသို့
အကောင်အထည်နှင့်ဖမ်းမိလိုက်သည့် စွဲလမ်းယုံကြည်ချက်သည် ကျွန်မဘဝခရီးစဉ်
လမ်းစ မညှိနေနှင့် တိုက်ဆိုင်နေခြင်းကြောင့် ဤနေ့၊ ဤရက်၊
ဤစွဲလမ်းယုံကြည်ချက်တို့ကိုမမေ့နိုင်ဘဲရှိလေ ၏။

ကျွန်မတို့သည် အိမ်သို့ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ပြန်ရောက်ကြသည်။
ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အပေါ်ထပ်သို့ အတက်တွင် လှေကားထစ်၌
ဒရပ်မိကူလားက ကျွန်မအား စာတစ်စောင်စာတိုက်မှ ရောက်ကြောင်းပြော၍
ထုတ်ပေးလေသည်။

စာအိတ်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ ထူးခြားလှသည်နှင့်ရုတ်တရက်မဖွင့်သေးခင်
ဤစာနှင့်သက်ဆိုင် ရာကို စဉ်းစားကြည့်ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၅ လခန့်က ကျွန်မတို့မြို့မှ
အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မ မကျေနပ် သည်နှင့် ရှင်းလင်းဝေဖန်ချက်
ဆောင်းပါးတစ်စောင် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတိုက်သို့ ရေးသားပေးပို့ လိုက်သည်။
၎င်းဆောင်းပါးသည်သတင်းစာတိုက်သို့ ရှေးဦးစွာပို့ဖူး၍ ရှေးဦးစွာရေးဖူးသော

ဆောင်းပါး ဖြစ်သည်။ ဆောင်းပါးရေးခါနီး တွင် မည်သူ့အမည်တပ်ရေးရမည်ကို နားမလည်၍ သတင်း စာကို အပြန် အလှန်ကြည့်ရာ၌ “အယ်ဒီတာချုပ် ဦးစိန်း” ဟု မျက်နှာဖုံးတွင်ပါပြီး၊ ကျောဘက်တွင် “တာဝန်ခံ ထုတ် ဝေသူ မောင်ချစ်မောင်” ဟု နှစ်နာမည်ပါသောကြောင့် ကျွန်မလည်း အမည်နာမ မတပ်တော့ဘဲ အယ်ဒီ တာ ဦးကြီးရှင် ဟု ရေးလိုက်ကာ အယ်ဒီတာဟု လိပ်တပ်ပြီးပို့လိုက်သည်။

ဂုရက် တပတ်ခန့်မျှ သတင်းစာတိုက်မှပြန်စာနှင့် သတင်းစာထဲတွင်ဆောင်းပါး ပါ မပါကို စောင့် မျှော်နေလေရာ စာလည်း ဘာအကြောင်းမျှ မပြန်၊ သတင်းစာထဲ၌ လည်း မထည့်ဘဲ ထားရှိ လိုက်ကြ၍ တစ်စတစ်စ ထိုစာကို လုံးဝ မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့ပေသည်။

ယနေ့သော်...

သတင်းစာတိုက် တံဆိပ်နှင့်စာဖြစ်၍ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖွင့်မဖတ်နိုင်သေးဘဲ “မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်” ဟူသော စာအိတ်ပေါ်က စာလုံးတွေကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

စာတွင်ပါသော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မ မသိရသေးပေ။ ‘ဘယ်ကစာလဲ၊ ဘာလဲ’ ဟု အိမ်သားတွေက လှမ်းမေးမှ ကျွန်မလည်း အပေါ်သို့တက်ပြေးကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်ပြီး နောက် စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်သည်။

ဘိုကလေးမြို့

ဒေါ်ယင်ဘဏ်တိုက်မှ တစ်ဆင့်

မတင်တင်ထံသို့

စာရေး အကြောင်းကြားပါသည်။

မတင်တင်ထံမှ ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက် နေ့စွဲဖြင့်၊ ကျွန်တော်များထံသို့

ပေးပို့လိုက်သော စာမှာ ပယ်၍ ထားသည့်စာများအကြားသို့ ရောက်နေသဖြင့် ယခုမှ ပြန်တွေ့ရပါသည်။

ထိုစာပါ အချက်တို့သည်ယခုတိုင် ဖြစ်ရှိလျက်နေသည်၊ မနေသည်ကို ကျွန်တော်များ ဝေခွဲ၍ မရပါ။ အချိန်လွန်ပြီဟူ၍ ကား ယူဆမိပါသည်။ သို့သော် မတင်တင်မှပင် သေချာစွာသိမည်ဖြစ်ပါ၍ ယခု ကဲ့သို့ မေးမြန်းစုံစမ်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အမျိုးသမီး ၁၅ဦးအဖွဲ့သည် ယခုတိုင်ရှိ၍ အကျိုး ဆောင်စာတွင် ပါရှိသောအချက်တို့သည်လည်း ယခုတိုင်အဓိပ္ပါယ် လေးနက်ထိရောက်သေးသည်ဆို လျှင်၊ ကျွန်တော်များ သတင်းစာမောင်းသတင်းခန်းမှ ဖြစ်စေ ထည့်နိုင်ပါ၏ ။ အကယ်၍ ထည့်ခြင်းဖြင့် အကျိုးမထူးတော့ပြီဆိုလျှင်လည်း ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်များထံ ပြန်ကြားစေလိုပါကြောင်း။

မတင်တင်၏ စာကို ထိုစဉ်က လက်ထောက်အယ်ဒီတာတို့က အရေးမကြီးဟု ပယ်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက် မပြန်ကြားရသည်ကို ခွင့်လွှတ်ရန်ပင်ဖြစ်ပါကြောင်း။

ချစ်မောင်

အယ်ဒီတာ မြန်မာ့အလင်း

မေလ ၁၇ ရက်။

*

ဤစာကို တစ်ကြိမ်မျှဖတ်ရုံဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်း နားလည်နိုင်ပါသည်။ နားလည်လည်း နား လည်လွယ်ပါသည်။ သို့ပါမူလည်း

ဘယ်နှကြိမ်မျှထပ်ထပ် ဖတ်မိသည်ကိုမမှတ်မိတော့ပေ။ အထပ်ထပ်
အပြန်ပြန်ဖတ်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

ဇန်နဝါရီလက ပေးလိုက်သည့်စာကို ယခု မေလကုန်ခါနီး
ငါးလနီးနီးရှိမှပြန်စာရောက်ပုံနှင့်၊ ပေးပို့လိုက်သည့်စာကို စာပါအတိုင်း
လက်ထောက်အယ်ဒီတာများက ပယ်ထားလိုက်ကြပါလျက် ဘယ် ပုံဘယ်နည်းနှင့်
ဤအယ်ဒီတာ့လက်ထဲသို့ ရောက်ရပြီး အရေးတယူ စာပြန်ချင်စိတ်ပေါ်ပေါက်ရပုံကို
သာ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် အချိန်ကြာမြင့်၍
ထည့်သွင်းဖော်ပြရန်အကြောင်းမထူးတော့သည့် အကြောင်း
စာပြန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ အယ်ဒီတာထံမှတစ်နေ့နေ့တွင်
ပြန်စာလာလိမ့်ဦးမည်ဟု အလိုလိုသိနေခြင်းကို ကျွန်မကိုပင် ကျွန်မ အံ့ဩမိသည်။
ကျွန်မ ယုံကြည်နေသည့်အတိုင်းလည်း မလွဲ သည်ကို သုံးလနီးနီးတွင် ထပ်မံ၍
အောက်ပါစာကို ရပြန်လေသည်။

စာရေး အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည် မတင်တင်

မေလလောက်က မတင်တင်ထံမှ

ယခုဆောင်းပါးအတွက်အချိန်လွန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပေးပို့ရ ရှိ သောစာတွင်
မတင်တင်သည် နောင်မှ အမျိုးသမီးများ တိုးတက်ရန်အဖို့ သက်သက်ရည်စူး၍
ဆောင်း ပါးတစ်ခုရေးကာ သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ထည့်သွင်းမည်ဟု
ဖော်ပြအဆုံးသတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်များထံ ရောက်လာလေမလားဟု
မျှော်လင့်နေခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ယနေ့တိုင် တစ်စုံတစ်ရာမရရှိသဖြင့် ကျွန်တော်များ
ပြန်စာ စောစောပေးရန် ဝတ္တရားပျက်ကွက်၍ ဖြစ်ရသည်ဟုသာ
မှတ်ယူရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်များသည် အမျိုးသမီးများအတွက်

အမျိုးသမီးများရေးသားသောဆောင်းပါးတို့ကို အထူးထည့်သွင်းရန် စီစဉ်လျက်ရှိရာ၊
အကြောင်းအခွင့်တိုက်ဆိုင်က မတင်တင်မှာထိုအခါကပင် ရေး လိုသည့်ဆန္ဒကို
ဖော်ပြခဲ့သောသူဖြစ်သည့်အလျောက်၊ မတင်တင်၏ ဆောင်းပါးကိုပင် ဦးစွာပထမ
ထည့်ချင်ပါသည်။ မတင်တင်ကြိုက်နှစ်သက်ရာတို့ကို ရေးသားနိုင်ပါသည်။ သို့
ရေးသားရာတွင် ဖူးစကက် စာရွက်တစ်မျက်နှာခွဲထက် ပိုလျှင် ထည့်သွင်းခြင်းငှာ
နေရာရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့ပါ၍ အတိုချုံး၍ လို ရင်းကို ထိရောက်စူးရှလှသော
အသုံးအနှုန်းတို့ဖြင့် ရေးသားရန် အကြံပေးလိုပါသည်။

မတင်တင်တွင် ကန့်ကွက်ဖွယ်မရှိက၊ မတင်တင်၏ ဓာတ်ပုံကိုပါ
တစ်ပါတည်း ပေးလိုက်စေလို ပါသည်။ အကယ်၍ ဓာတ်ပုံကိုပါ
ထည့်သွင်းဖော်ပြထိုက်က ဖော်ပြနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

စာများ ပေးပို့သောအခါ၊ ကျွန်တော်၏ အမည်ဖြင့် ကျွန်တော့်ထံသို့
တိုက်ရိုက်ပေးပို့ရန် ဖြစ်ပါ ကြောင်း။

ကျန်းမာပါစေ။

ချစ်မောင်

အယ်ဒီတာ မြန်မာ့အလင်း

ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်။

*

ကျွန်မ၏ ကျွန်မ

ကျွန်မတို့တွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမငါးယောက်ရှိရာ
ကျွန်မမှာအလတ်ဖြစ်၍ ကျောင်းမှထွက် လိုက်ပြီးကတည်းက အစ်မများ၊
ညီမများကဲ့သို့ ဘဏ်လုပ်ငန်းရုံးအလုပ်ကို ဝင်မလုပ်ဘဲနေသဖြင့် လွတ်
လပ်ခွင့်အချိန်များများ ရသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

နေ့စဉ်သတင်းစာ၊ လစဉ်မဂ္ဂဇင်း၊ ကာလပေါ်ထွက်သမျှ ဝတ္ထုများအပြင်
မြန်မာစာပေကျမ်း၊ ပျို့ များပါ တစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံဖတ်လျက် အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့သည်။

မိဘများမှာ ကျိုကျိတက်ချမ်းသာလောက်အောင် သူဌေးသူကြွယ်ကြီးများ
မဟုတ်ကြပေ။ သို့ သော်လည်း ငွေကြေးပိုက်ဆံကို ရေတွက်၍ မပြဘဲ အနေအစား၊
အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြရမည် ဖြစ်၍ ဖော်ပြရပါလျှင်
မျက်နှာဖြူလူမျိုးများအလုပ်ကို မိဘများကလုပ်သဖြင့်၊ ၎င်းတို့နှင့်လည်း
တစ်အိမ်တည်း နေကြရသောကြောင့် မည်သည့်ဘက်ကမှ အောက်တန်းမကျ၊
ကြောင့်ကြပူပန်ရသည်မရှိဘဲ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးအနေအထိုင်နှင့်
တစ်တန်းတစားတည်းဖြစ်ကာ ခေတ်အနေအထိုင်၊ ခေတ်အလိုက်အထက်တန်း
ကျကျ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရသည်ဟုဆိုနိုင်ပါပေသည်။

အိမ်တွင်းအလုပ် အိမ်အလုပ်ဆိုလျှင်လည်း လိုလေသေးမရှိအောင်
အိမ်ဖော်များထားရှိပေသ ဖြင့် အိမ်အလုပ်ဆို၍ မည်သည့်အလုပ်မျှ
ကိုယ်တိုင်ထလုပ်ရန် လုပ်ကွက်လုပ်ခင်းလည်း မရှိပေ။ အိမ် ထောင်ကြီးသော
အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို ကျွန်မ၏ မိခင်က စနစ်တကျ ကျနစွာစီမံခန့်ခွဲ အုပ်ချုပ်ထား
သဖြင့် အနေအထိုင်၊ အဝတ်အစား၊ အစားအသောက်တွင်
စနစ်သေဝပ်မှုရှိဖို့ရာကိုသာလိုက်နာ ရှိသေးလေးစားကြရလျက်
အခြားအရေးများမှာမူ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးချင်တိုင်း ပေးထား လေသည်။

ကျွန်မသည် အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်

ကောင်းပေ့ဆိုသည့်အဝတ်အစားမျိုးကိုမှ ကြိုက်နှစ်သက် တတ်သည်။ အိမ်ပြင်သို့ သွားရသည်ဖြစ်စေ၊ မသွားဘဲနေသည်ဖြစ်စေ အိမ်ထဲ၌ ပင် ဝတ်ကောင်းစား ကောင်းများဖြင့် အချိန်မှန် ဖြီးလိမ်းဝတ်စားပြီးနေ၏ ။ အဝတ်အထည်ကို တစ်ထည်ကောင်း နှစ်ထည် ကောင်း မဟုတ်ဘဲ ဗီရီအပြည့်ထား၍ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ကြော့ကြော့လွင်လွင်၊ အဖုံဖုံ အနည်းနည်း ပြောင်းလဲဆင်ယင်ဝတ်သည်။

အစ်မနှင့်ညီမလေးတို့လည်း နေ့စဉ်ပင် အောက်ထပ်ရုံးခန်းသို့ ဆင်းကာ ဖခင်နှင့်အတူ အလုပ် လုပ်ရသဖြင့် အဝတ်အထည်ကို အလဲအလှယ်အမြောက်အမြားထားရှိကာ ဝတ်ဆင်ကြသူများဖြစ်၍ ၊ ကျွန်မနှင့် ၎င်းတို့မှာစိတ်တိုင်းကျ ဝတ်ဆင်နေတတ်သော အလေ့တွင် တူညီကြသည်။

အိမ်တွင်း၌ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး၊ အိမ်ပြင်ဆက်ဆံရေး စိတ်ဓါတ် ဝါသနာစသည်တို့၌ ကျွန်မ သည် ညီမနှစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူဘဲ ကျွန်မ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် သွက်လက်သည့်အချက်များ ကြောင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလ ဖြစ်၍ နေတတ်သည်။

သူတို့မှာစိတ်သိမ်မွေ့၍ စိတ်ပျော့ပျောင်းပြီးလျှင် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သည်။ စကား လည်း နည်းကြသည့်အပြင် နေရာတကာတွင် အေးရာအေးကြောင်းသာရှေးရှုတတ်ကြသည်။ အေး အေးလူလူသာ ကိစ္စခပ်သိမ်း အလိုရှိကြသည်။

ကျွန်မအဖို့၌ မခံချင်စရာဖြစ်လျှင် မခံချင်တတ်ခြင်း၊ မခံခြင်း၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ ကိုယ်မလုပ်ရ လျှင် မနေတတ်ခြင်း၊ ကြီးသည် သေးသည်ကိစ္စကို မခွဲဘဲ တရားအတိုင်းဖြစ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်ခြင်း၊ ဘယ် သူ ဘာပြောပြောအညံ့မခံဘူး၊ လုပ်မယ် စသည့်တင်းမာသည့် စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း၊ အနွံအတာ အကြမ်းပ တမ်းဒဏ်မှန်သမျှ တုံးပေသရေ သည်းညည်းအမျိုးမျိုး ခံနိုင်ခြင်း၊ ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် ကိုယ်ကြိုက်သ လို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်၍ ရှေ့

ဆောင်ရွက်လက်ခံလုပ်ကိုင် သွားလာရမှ စသည့်
အချက်အလက်မြောက်မြားစွာပင် ညီမများနှင့် အနေကွဲလွဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကွဲလွဲ၊
အကျင့်ကွဲလွဲနေသည်။

မိခင်မှာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အစိုးရနေပုံကို အချို့ နေရာ၌
အလိုမလိုက်နိုင်၍ ကျပ်တည်းချုပ် ချယ်ပေးသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်အတွက်
ကျပ်တည်းချုပ်ချယ်ထုတ်ပြန်ထားသည့်အိမ်တွင်းစည်း မျဉ်းဥပဒေကလေးများကို
ကျွန်မစိတ်တွင် အကျိုးနှင့်အကြောင်းကို အမြဲဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်လေ့ရှိ၏ ။
အစိုးရိမ်အပူပန်ပိုမှုဖြင့် ချုပ်ချယ်သည့်စည်းမျဉ်းမျိုးဖြစ်နေလျှင်
အတိုက်အခံမလုပ်သော်လည်း မကြိုက် မနှစ်သက်သည် အမှန်ဖြစ်၏ ။
ဤလိုပူပံ့မျိုးကို စိတ်အအေးဆုံးဖြစ်အောင် တစ်နေ့တွင်ပေါ်လွင်စေမည် ဟု
အမြဲတမ်းအတေးကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် စိတ်အအေးရဆုံး
ဖြစ်စေမည်ဟူ သည့် စိတ်ဓာတ်က ကျွန်မအား ကျိတ်၍ အစဉ်အားပေးနေသည်။

အများအမြင်၊ အများအပြောမှာ ဘာမဆိုသူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်
လွှတ်ပေးထားရင်ခက်မယ်ဟု လွတ်လပ်မှုရှိနေခြင်းကို အပြစ်တင်ကြ၏ ။
အပြစ်တင်ရာမှတစ်ဖန် အစိုးရိမ် အပူပန်ပိုသည်အထိ
ရောက်သွားရသည့်အတွက်ကြောင့် အပြစ်ကို ပိုမိုမိမိ အတင်ခံရသည်။

ကျွန်မ၌ ကျွန်မစိတ်နှင့် ကျွန်မကိုယ်သာ လုပ်လို၊ နေလို၊ ပြောလို၊
ကျင့်လို၏ ။ သူများစိတ် နှင့်ကျွန်မကိုယ်ကို လုပ်ဖို့ရာဝေးစွ၊ ထားကြည့်၍ ပင်
မရနိုင်ပေ။ ကျွန်မ၏ အသွင်အပြင်အမူအရာသာ ကြည့်၍
ဆုံးဖြတ်ဝေဖန်သမှုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အတွင်း၌ မည်သည့်စိတ်ဓာတ်မျိုး
ကိန်းအောင်း စွဲမြဲနေခြင်းကို ကျွန်မအသိနှင့်သာ ကျွန်မတွင်လက်ခံရှိပြီး ဖြစ်နေကာ၊
သူတို့အား ရှင်းစရာမလိုဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အယုံကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်၌ ကျွန်မတွင် သူတို့ထက် စိတ်တစ်စိတ်ထူးကဲစွာ ရှိသေးသည်။
သနားကြင်နာ တတ်သည့်စိတ်နှင့် ပေးရကမ်းရဝေခြမ်းရသည်ကို

အရက်ရောနိုင်ဆုံး၊ အနှစ်မြိုက်ဆုံး၊ အပျော်ပိုက် ဆုံး ဖြစ်ပြီးလျှင် ဤစိတ်မှာ
ဆွေမျိုးတစ်စုလုံးတွင် အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ တွန့်တိုနှမြောတတ်သည်ဆိုလျှင်
ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်၍ မရ တော့ပေ။ ဆက်ဆံ၍ မရတော့ပေ။ သူတို့အကြောင်းသိရ
ကြားရလျှင်ပင် အလိုလိုစိတ်ဆင်းရဲသည်။

ဤသည်တို့မှာ ကျွန်မစိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်များဖြစ်၍
ဝါသနာမှာအထက်ဖော်ပြသည့် အတိုင်း စာမဖတ်ရလျှင် မနေနိုင်ဘဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့
ထမင်းစားရုံ၊ ရေချိုးရုံသာထပြီး စာသာလျှင်ထိုင်ဖတ်ချင် နေသည့်စိတ်သာ
တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဝါသနာကြီးမားလာသည်။

မိဘများက ကျွန်မအား ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းကို အလျှင်း သဘောမတူပေ။
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့် ကွက် တားမြစ်ထားကြသည်။

မိဘ ကန့်ကွက်သည်ကိုလေးစားရရိုး ထုံးစဉ်လာအတိုင်း ၎င်းတို့ရှေ့
တွင်မဖတ်ဘဲနေသည်။ ၎င်းတို့ ကွယ်ရာတွင်ကား တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်
ဖတ်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်များဖတ်ခြင်း အပြစ်ကိုပါ စာအုပ်ထဲတွင်ရှာ၍
ဖတ်သွားသည်။ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းအခန်းများရောက်လျှင် လူကြီးတွေဒါကို မဖတ်
စေချင်တာပါကလားဟု အပြစ်ကိုတွေ့မြင်ဆင်ခြင်မိ၏ ။ ဤအချက်
ဤအခန်းကိုဖတ်လိုက်သည့် ကျွန်မ အတွက်မူ သဘာဝကျအောင်၊ သရုပ်ပေါ်အောင်
လျှောက်ရေးတာပဲဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။

ဝတ္ထုတစ်အုပ်ဖတ်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုအစဖော်ပုံ၊ အဆုံးသတ်ပုံ၊
ဝတ္ထုအကြောင်းနှင့်တကွ ဝတ္ထုတစ်ခု လုံးကို ခြုံ၍ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။
ဝတ္ထုခန်းကိုဖြည့်စွက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ဖြုတ်ဖျက်၍ သော်လည်းကောင်း၊
တစ်ပုဒ်လုံးကို ဖျက်၍ ပြင်ကြည့်ပြီးနောက် စာရေးဆရာကောင်းလျှင် ကောင်း သည်၊
စာရေးဆရာရှော်လျှင် ရှော်သည်ပါ မှတ်တမ်း တစ်ခါတည်းချသွားသည့်အတွက်

ထိုစဉ်က ကျွန်မဝတ္ထုဖတ်သည်မှာ ဝတ္ထုဖတ်ရုံသာမဟုတ်ဘဲ စာရေးဆရာလက်ရာများပါ လေ့လာနေမှန်း၊ ဖတ် နေမှန်းကို ကျွန်မကိုယ်ပင် ကျွန်မ မရိပ်မိခဲ့ပေ။

အထူးသဖြင့် ပျို့ များကိုအထူးနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ စာကြောင်းကလေးများတွင် ရေးခြယ်၍ စီကုံး ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့် စာလုံးကလေးများကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းချစ်မိမှန်း မသိပေ။

စကားလုံးလေးများလှလျှင် ရေးသူကိုချီးကျူး၍ မပြီးနိုင်ဘဲ၊ ၎င်းစကားလုံးတွေကို မြတ်နိုးပုံ သည်လည်း အသည်းထဲ၌ စွဲသွားအောင် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတွင်နေစဉ်က မြန်မာစာပေဘက်တွင် ဆရာဖြစ်သူ ဆရာတင်သည် ကျွန်မကို အမြဲ တမ်း မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သည်။ မြန်မာစာပေလေ့လာလိုက်စား ဝါသနာကြီးရသည်မှာလည်း ဤ ဆရာကျေးဇူးကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ လွတ်လပ်ခွင့်ရလျက် အေးအေးချမ်းချမ်းဘဝ၌ စိတ်သဘောကျအတိုင်း လွတ်လပ်နေ၍ အချိန်ဖြုန်းနေစဉ် မိဘများမှာ ကျွန်မအား ဓမ္မတာအတိုင်း အိမ်ထောင်ချလိုကြသည်။ ကျွန်မ အစ်မကြီး မှာ အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ညီမလေးသာလျှင် ဖခင်နှင့်ဘဏ်လုပ်ငန်းများကို နေ့နှင့်အမျှ တာ ဝန်ထမ်းနေရှာသည်။ ဖခင်ကသားသမီးထဲ တစ်နေ့မည်သူကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနှင့်ရှိမည် မသိ၊ စာရင်းကိုင် အတတ်ကို တတ်သိထားလျှင် ကောင်းသည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သားသမီး များအား ဘဏ် တိုက်တွင် အလုပ်သင်ကြား လုပ်ကိုင်စေသည်။ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ညီမများ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သော် လည်း ကျွန်မက မျက်နှာဖြူများလက်အောက်တွင် မလုပ်လိုဟုငြင်းဆန်ကာ မလုပ်ဘဲနေသည့်အ တွက် အိမ်တွင်အပို ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ လူအား၊ လူပိုကို မြန်မြန်နေရာချထား ရန် ကြံစည်ကြ လေသည်။

ကျွန်မသည် ၁၆ နှစ်အရွယ်၌ လူငယ်ချင်းခင်မင်သူတစ်ဦးရှိသည်။

ကျောင်းသားဘဝအရွယ်၌ ဖြစ်ကြ၍ တစ်နေ့

လူကြီးဖြစ်ကြလျှင်လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံက လက်ထပ်

မည်ဟု ရည်ရွယ်ကြည့်သည်။ အရည်အချင်းပြည့်ဝ၍

လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ဘဝလမ်း ကြောင်းကို အမျိုးမျိုးအားပေးကာ

မြေတောင်မြှောက်လျက် ရေလောင်းပေးခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ပြုရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ၌ ရည်မှန်းချက်စိတ်ကူးတွေရှိသည်။

ထိုရည်မှန်းချက် စိတ် ကူးတွေသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမဟုတ်ပေ။

စိတ်ထဲတွင်တစ်စိတ် တစ်ဒေသ တစ်နေရာတွင်ခိုကပ်စွဲမြဲ ကိန်းအောင်းနေလျက်

ကျွန်မ၌ အခွင့်ပေါ်ပေါက်တိုင်း ဤစိတ်ကူးများသည် တစ်ပါတည်းယှဉ်လျက်ပေါ်၍

လာတတ်သည်။

ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုလိုသည့်သူမှာ မည်သို့သောသူမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။

အရွယ်မှာ မည်သည့် အရွယ်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ အကျင့်၊ စိတ်ဓာတ်၊

လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွန်မကြိုက်ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ထု၍ စိတ်ကူးကြည့်ထားသည်

အကောင်အထည်မရှိသည့်လူမှာ ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အမြဲတမ်းရှေ့ က

အရိပ်ထိုးပြနေလေ၏ ။

ကျွန်မလည်း အရိပ်ကို အကောင်အထည်ဖြစ်အောင်

အသက်သွင်းကြည့်ဖူးသည်။ ပညာကို ကြိုးစား၍ သင်ရန်၊

စိတ်ဓာတ်ကြီးမားမြင့်မြတ်ရန်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ပြည့်ဝရန်၊ ယောကျ်ားဘဝ အောင်

မြင်ပါရန် အချက်ပေါင်းများစွာနှင့်အသက်သွင်း ပုံသွန်းကြိုးစားခဲ့သော်လည်း

ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း မရှိပေ။

ကျွန်မအကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းနားမလည်။ ကျွန်မ

ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်းမရိပ်မိ။ ကျွန်မကို ချစ်သည့်စိတ်တစ်စိတ်သာရှိလျက် မိဘများ

အိမ်ထောင်ချလိမ့်မည် သတင်းရလျှင်ရချင်း သူ ခေါ်ရာသို့လိုက်ရန်

တောင်းပန်ရှာသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်သို့မိဘများ
မသိအောင်လိုက်ပြေးဖို့ကိစ္စကို ကျွန်မကဲ့သို့ သော မိန်းကလေးအတွက်
သွေးဆောင်၍ ရ မရ တွေးတောမကြည့်သည့်စိတ်ကူးကို အလွန်ပင်ဝမ်းနည်းမိ
သည်။ မိဘများပေးစားမည့်သူကိုအလွယ်တကူခေါင်းညိတ်လိမ့်မည်ဟု
ထင်လိုက်သည့်အတွက်ကျွန်မ စိတ်ကို နားလည်မှုရှိအောင်
မကြိုးစားနိုင်သည့်အတွက်လည်း ကျွန်မအလွန်ပင်စိတ်ပျက်မိသည်။

သို့သော် ကျွန်မ ဝတ္တရားအတိုင်း မည်သည့်ယောက်ျားမျိုးမဆို
ကျွန်မသဘောကျ၊ မိဘသ ဘောကျ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဝ အလိုပြည့်မှသာ
အိမ်ထောင်ပြုလိမ့်မည့်အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်သည့်နေ့ ရက် ကစ၍
ကျွန်မကိုရဖို့အရေးကြိုးစားရန် စိတ်လျှော့ပစ်လိုက်သည်။ ဤကိစ္စ၌
သူ့အဖို့လည်းကောင်းပါပေ သည်။ ကျွန်မအဖို့လည်းကောင်းပါပေသည်။ ရှေ့
အနာဂတ်တွင်စိတ်တူကိုယ်တူမရှိက နေရာတကာ သ ဘောကွဲလွဲကာ
စိတ်ဆင်းရဲကြရမည်။ လက်လျှော့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် သူနည်းလည်း သူ့အတွက်တာ
ဝန်ကင်း၍ ဒုက္ခငြိမ်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်မနည်းလည်း ကျွန်မအတွက်
ကျွန်မဘက်က လမ်းမှန် ကျသည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

မိဘများထိမ်းမြားပေးစားလိုသည့် သူများမှာလည်း ကျွန်မအရိပ်ထဲတွင်
ပုံသဏ္ဌာန် ယောက်ျား မျိုးနှင့် တစ်ယောက်တလေမှ မကိုက်ညီပေ။

သူတို့မှာ ပစ္စည်းရှိကြသည်။ ပညာရှိကြသည်။ ရုပ်ရှိကြသည်။
ဂုဏ်ရှိကြသည်။ သို့သော် စိတ် သဘောမှာ သူလိုငါလို ယေဘုယျစိတ်မျိုးထက်
မြတ်နိုးစုံမက်လောက်အောင် ထူးကဲပိုမိုမြင့်မြတ်သည့် စိတ်နှလုံးမျိုး
မက်မောလောက်စရာ အစအနမျှ မမြင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် သူတို့နှင့်အတူနေ၍ ထာဝစဉ် သူတို့ပေါ်တွင် ‘ကျွန်မ

ဘာကိုမြတ်နိုးနေရမည် ကို ရှာမရပါဘူး’ ဟု ပြောဆိုကာ လက်မခံဘဲ
ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်သည်။

ဖခင်ရော မိခင်ပါ ကျွန်မအတွက် အလွန်စဉ်းစားခက်သွားကြသည်။
ကျွန်မကိုဆုံးဖြတ်ရခက် ကုန်ကြသည်။ ကျွန်မကိုဇွတ်လုပ်၍
မရမှန်းလည်းသိကြသည်။ ကျွန်မလုပ်ချင်ရာ လုပ်လေမည်လားဟု ရင်လေး၍
ရှေးကထက်ပို၍ ပူပန်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း အတင်းအဓမ္မ မလုပ်ကြဘဲ
အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောဆိုကာ၊ ဤအရေးကို
ကျွန်မသဘောကျမှဟူသော လွတ်လပ် ခွင့်ပေးလိုက်ကြပြီးနောက် တစေ့တစောင်း
အရိပ်အကဲ ခတ်နေကြသည်။

မိဘများအား ထိုစဉ်က ကျေးဇူးတင်မိသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိပေ။
စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မည် ပြောသည်ကိုအတင်း မတိုက်တွန်းသကဲ့သို့၊ ကျွန်မကလည်း
မိဘသဘောနှင့်ဖီလာဆန့်ကျင် မဖြစ်စေ ရဟု စွဲမြဲစွာ အဓိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်သည်။

*

ဘယ်နှယ့်ရှိပါစ

ဤသို့ဖြင့် အသက် ၂၀ ထဲ ဝင်လာသည့်အထိ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အရေးကို
လုံးဝလက်လျှော့၍ ခွင့်လွှတ်ထားလိုက်ကြသဖြင့်၊ လွတ်လပ်စွာ
ဝါသနာပါရမီအတိုင်း စာမှတ် စာဖတ်အလုပ်သာ ကျွန်မ တွင်ရှိနေသည်။

နေထွက်က နေဝင် ၎င်းအလုပ်ကလွဲ၍ အခြားလုပ်စရာ ကိုင်စရာ
ဘာမျှမရှိရသည့်အပြင် ကိုယ် ရေးအတွက်တာတွေတွင်လည်း လုံးလုံးပူစရာ
မရှိခဲ့ရပေ။ ချောင်ချီအေးချမ်းသောဘဝဖြစ်သည်။ ဝတ် ချင်သည့်အဝတ်ကို
ဝတ်ရသည်။ စားချင်သည့်အစားကို စားရသည်။ သွားချင်သည့်ခရီးကိုသွားရ သည်။

မကြောင့်မကြမတောင့်မတ လိုအပ်သောဆန္ဒတွေနှင့် တစ်လုံးတစ်ဝတည်း
ပြည့်ဝပြီး နေလေ သောကြောင့် အခက်ဆို၍ ဘာမျှမကြုံဖူးချေ။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်သတင်းစာတိုက်မှ ရောက်လာသည့် ကျွန်မထံသို့
အမျိုးသမီးများအ တွက် ရည်စူး၍ ဆောင်းပါးတစ်စောင်နှင့်ဓာတ်ပုံပါ
ပေးပို့ရန်ရေးသားလိုက်သော စာကြောင့် အခက်ကြုံ ရပေပြီ။ ကျွန်မကား
စာရေးတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ စာဖတ်တတ်သူသာ အမှန်ဖြစ်၍ အခက်
တွေ့ကြုံရလေပြီ။

မည်သည့်ဆောင်းပါးရေးရမည်ကို ကျွန်မ၌
စဉ်းစားဉာဏ်ကင်းဝေးနေသည်။ ဓာတ်ပုံတောင်း သည့် ကိစ္စ၌ လည်း
သတင်းစာတိုက်သို့ ပို့ရမည်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံပို့ပေးရတော့မလို နားမ
လည်၍ ရှက်နေသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စာရေးတတ်သူတစ်ယောက်ဟု
လုံးလုံးပင်မယုံကြည်နိုင်ပေ။ သို့မရဲသဖြင့် ပေးပို့သည့်စာကို ဘာအကြောင်းမျှ
မပြန်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်သည်။

အထူးအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်မ
စာမပြန်ဘဲပစ်ထားလိုက်သော်လည်း တစ်နေ့နေ့ တွင် စာထပ်လာလိမ့်ဦးမလို ထပ်မံ
ယုံကြည်နေချက်သည် စာတွေဆင့်ကဲရောက်လာခြင်းက အဟုတ်အမှန်
သက်သေခံနေ၏ ။

စာရေး အစီရင်ခံလိုက်ပါသည် မတင်တင်။

ကျွန်တော် စာပြန်လိုက်ရာ ထိုစာကို
တစ်စုံတစ်ရာပြန်ကြားချက်မရှိသဖြင့် များမကြာမီက စာ တစ်စောင်ထပ်မံရေးသား
စုံစမ်းလိုက်ပါသည်။ ၎င်းစာကိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာပြန်ကြားချက် မရရှိသေး
ပါသဖြင့် နေမကောင်း ထိုင်မကောင်းဖြစ်နေ၍ လော၊ သို့မဟုတ် ခရီးလွန်နေ၍
ပင်လော၊ သို့တည်းမ ဟုတ် ပြန်ကြားခြင်းငှာ အလိုမရှိ၍ လေလောဟု

အမျိုးမျိုးတွေးတောကြံဆကြောင့်ကြ ပူပန်နေမိပါ သည်။ တတိယပူပန်ချက်အတိုင်း မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရသည်နှင့်အမျှ၊ ပထမပူပန်ချက်တိုင်း မဟုတ်ပါစေနှင့် ဟူ၍ လည်း သြဒိဿပတ္တနာ မေတ္တာရည်မှန်းလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ရေးသောစာများတွင် လိုသည်လည်းရှိပါမည်။ လွန်သည်လည်းရှိပါမည်။ လိုနေ၍ မတင်တင်၏ စိတ်တွင် စာပြန်ကြားခြင်းမပြုနိုင်လောက်အောင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်လည်း ကောင်း၊ လွန်သွား၍ စိတ်စိုးနှောင့်ဖွယ်ရာဖြစ်နေပါလျှင်လည်းကောင်း ကျွန်တော်ကား ဝန်ချတောင်းပန် ရုံမျှပြုနိုင်သည့်အတွက် တောင်းပန်သမှုကို ယခုတစ်ပါတည်း ပြုလိုက်ပါသည်။ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် စာတစ်စောင်မှမပြန်သည်ကို အသိပေးရုံမျှဖြစ်စေကာမူ အသိပေးစေလိုပါ သည်။

ကျွန်တော်စာရေးရာတွင် ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် မတင်တင်အား မည်သို့သဘောထားကြောင်း ကို သိသာရုံမျှ အစီရင်ခံပါရစေ။ ကျွန်တော်၏ ဉာဏ်မြင်သမျှမှာ မြန်မာလူမျိုးတစ်မျိုးလုံး အောက်ကျ နောက်ကျဖြစ်နေခြင်းမှ လွတ်မြောက်စေရန် အားသွန်ကြိုးစားကြရာတွင် ယောက်ျားများသာဆောင် ရွက်ရုံမျှဖြင့် မပြီး။ အမျိုးသမီးများကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်အားပေး ဝိုင်းဝန်းကူညီမှ လိုရာခရီးသို့ အပြီးတိုင် ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်၏ ဒုက္ခပြဿနာအဖြာဖြာကို အမျိုးသမီးများမှတစ်ဆင့် ဖြေရှင်း မှပြေလည်မည်ထင်ပါသည်။ အမျိုးသမီးများ စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲသော်သာ၊ လိုရာခရီးသို့ပေါက် မြောက်အောင်၊ ယောက်ျားများမှာ အမျိုးသမီးတို့အားပေးမှသာ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံစွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် မရှက်မကြောက် ဝန်ခံရပါမည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့ အထူးတလည်နိုးကြားခြင်းဖြစ်အောင် သတင်းစာမှဆောင် ရွက်မည် ကြံရာတွင်၊ ကံအားလျော်စွာမတင်တင်အား စာဖြင့်သိရ၍ မတင်တင်ကိုပင် အားကိုးတစ်ဆင့် အမျိုးသမီးများအား နိုးကြားစေမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်းရှိပါသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများထံမှ ရေးသား

ကြသည်များကိုရသည့်အခါ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းပြုသော်လည်း
အရနည်းလှပါသည်။ ရပြန်ပါလည်း ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်သောဆန္ဒရှိသည့်
အမျိုးသမီးစိတ်ဓာတ်အစအန အရိပ်အမြွက်မပါ ရှိလေသော

ကြောင့် မတင်တင်ထံတွင် ဆောင်းပါးတောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မတင်တင်တွင် တိုင်းပြည်ကြီးပွားစေရန်

လိုအပ်သောစိတ်ဆန္ဒရှိကြောင်းနှင့် ပညာဉာဏ်ထက် မြက်ပုံကို မတင်တင်တို့မြို့
အမျိုးသမီးအသင်း၏ စွပ်စွဲချက်ကို ပြန်လည်ချေပသော မတင်တင်၏ ဖြေ
ရှင်းချက်ကြီးကို ဟိုစဉ်အခါ ဖတ်လိုက်ရကတည်းက သိရှိသဖြင့်
စာဖြင့်ဆက်သွယ်တောင်းပန်ခြင်းဖြစ် ခဲ့ရာ၊ ယခုအခါ၌ မတင်တင်ထံမှ
တစ်စုံတစ်ရာ မကြားမသိရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်၌ မည်မျှစိတ် လက်
ပူပန်ကြောင့်ကြသည်ကို စဉ်းစား၍ သာ ကြည့်စေချင်ပါသည်။

ဤစာကိုရေးရာ၌ ကျွန်တော်သည် မတင်တင်အား မရေးမနေရဟု

တိုက်တွန်းနိုင်ခွင့်မရှိ ကြောင်းကို ကောင်းစွာသိပါသည်။

မတင်တင်ရေးမှရရှိမည်ကိုလည်း ကောင်းစွာသိပါသည်။ သို့သော် မတင်တင်၏
ဆောင်းပါးမည်မျှ အလိုရှိကြောင်းကို သိသာရုံမျှ အစီရင်ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တွင် မဟုတ်၊ မည်သူမဆို တိုင်းပြည်ကိုချစ်၍

တိုင်းသူပြည်သား ကြီးပွားစေလိုသော စေတနာ ဆန္ဒတို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေသော
အမျိုးသမီးအပေါ်၌ အားကိုးပြုကာ အကူတောင်းမည်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

နိုင်ငံရေးကို စီးပွားအလစ်ဟင်းခံကာ

လိုက်စားနေသောမြန်မာလူမျိုးအား စီးပွားရေးကိုထိန်း သိမ်းနိုင်သော
အမျိုးသမီးတို့က အဆောတလျှင်ကယ်တင်ရန်အချိန်ကြီး ကျရောက်နေရာ၊
ယခုအချိန် တွင် မည်သို့သောအခြေအနေ၌ နေရမည်ကို မတင်တင်
ကိုယ်တိုင်စီရင်ဆုံးဖြတ်ပါရန် တိုက်တွန်း တောင်းပန်လိုပါသည် ခင်ဗျား။

တိုင်းပြည်ကိုလည်း ...

ညာတာတော် မူကောင်းပါဦး၊ အကြောင်းမှမဆို၊ ဘယ်တွက်ကယ်
သုန်မှုန်လေဘိ၊ ရေးအကုန် မျှကာသိပ်ပါလို့၊ မျက်ရိပ် ကြည်မသာနှင့်၊ သည်တစ်ခါ
ဖြစ်ပုံဆန်းပါဘိ၊ စွန်း လပြည့်ညို၊ တိမ်တောင် တိမ်ခဲနှင့်၊ တိမ်ထဲတွင်မှ သူခို၊
ဘယ်လိုသည့် ဗျာတော်ညွန်း၊ တွေးခက်ဖွယ် မှေးချက်ကယ် ထင်မပြေ ထင့်၊
တင်တဆွေ ဖြစ်အင် လင်းလို့ငယ်၊ ညှင်းပ ချို့ခွန်း။

ချစ်မောင်

ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့။

ထိုစာကြောင့်မရှောင်သာတော့ဘဲ စားပွဲတွင်ဆောင်းပါးရေးရန်
ပြင်ဆင်ရသည်။ စောင်ရေ အများဆုံးထုတ်ဝေနေသည့် သတင်းစာကြီးတွင်
ထည့်သွင်းဖော်ပြလိမ့်မည်ဟု သတင်းစာအရှိန်ကို လန့်လျက်ဉာဏ်များလည်း
မထွက်လာပေ။ မထွက်ရုံပင်မနေဘဲ ရှိသလောက်ဉာဏ်ကလေးပင် အား
နည်းတွန့်ဝင်သွားကာ ဘာမှအစရှာမရအောင်ဖြစ်နေသည်။
ဆောင်းပါးမရေးသေးခင် သတင်း စာထဲ တွင်ပါလာမည့်
ကိုယ့်ဆောင်းပါးကိုသာမြင်နေသဖြင့် ဆောင်းပါးရေးစရာ ရှာမရဖြစ်ရ၏ ။

သတင်းစာကို ခေါင်းထဲမှာလုံးလုံးမေ့ပျောက် ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။
ကျောင်းတွင် စာစီစာကုံး ရေးသလို ပို့ချင်မှပို့မယ်ဟု နှလုံးသွင်းလိုက်တော့မှပင်
ဉာဏ်များ ထွက်လာလေသည်။

ပထမစာကြောင်း အခက်အခဲကိုကျော်နင်း လွတ်မြောက်သွားပြီးနောက်
နောက်ဆက်စာ ကြောင်းများကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရေးလို့ရသွားသည်။
ဖူးစကက်စာရွက် တစ်မျက်နှာခွဲထက်ပိုလျှင် မ ထည့်သွင်းနိုင်ပါဟူသော
သူ့စာအရခက်ခက်ခဲခဲ ရေးရပြီးမှ မထည့်နိုင်မဖြစ်ရအောင် စာကိုတိုင်း၍ ရေး
ပေးနေရ၏ ။ တိုင်းရေးရန် အကျင့်မရဖူးသေး၍ လွန်စွာပင်ပန်းလှသည်။ ထိုထက်

ပိုပင်ပန်းသေးသည် မှာ ဆောင်းပါးရေးအပြီးတွင် ဆောင်းပါးရှင်၏ နာမည်ပေးရန်
တွေးရပြန်သည့်အခက်နှင့် ကြုံတွေ့ရပြန် လေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ “ဏကြီးသတ် ဉာဏ်အမြင် ရှိကြရန်”

ဟူသောဆောင်းပါးနှင့်ဆောင်းပါးရေး သူ “ရဝေလှိုင်” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်
ကလောင်နာမည်တပ်ကာ စာတိုက်မှထည့်လိုက်သည်။ နေ့

တိုင်းနေ့တိုင်းသတင်းစာကို သူများထက်အရင်ဦးအောင် ထ ဖတ်ရသည်။

စာထည့်ပြီး ၂ ရက်အကြာ တွင် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၌ ၎င်းဆောင်းပါး

ပါလာသည်။ ကျွန်မရေးလိုက်သည့်စာလုံးကလေး တွေ စာပုံနှိပ်စာလုံးသို့

ကူးပြောင်းသွားပုံကို တစ်စိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း ဘဝင်မြောက်ကာ ပီတိ ဖြစ်မိသည်။

ဤပုံစံ၌ ဆောင်းပါးတစ်စောင်မှ နှစ်စောင်၊ နှစ်စောင်မှသုံးစောင်

အကူအညီတောင်းတိုင်း ရေး သားပေးပို့နေသည်။ ဆောင်းပါးတောင်းရင်း

ဆောင်းပါးပို့ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ရှည်ရှည် လျားလျား

စာရေးသားလာကြသော်လည်း တစ်ဦးကိုမှတစ်ဦး မမြင်ဖူးကြသေးပေ။

ရေးသည့်စာများ မှာလည်း နိုင်ငံရေး၊ ပညာရေးများကို စိတ်ထက်ထက်သန်သန်နှင့်

ဆွေးနွေးရေးသားကြသည့်စာများ သာ ဖြစ်သည်။ အထူးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

အထူးနှိမ့်ချ၍ မှတ်သားစရာကဗျာ လင်္ကာ ဗဟုသုတ အဖြာ ဖြာ ပါရှိ၍

ပညာလေ့လာနေသော ကျွန်မအဖို့တွင် အခမဲ့ပိဋကတ်တိုက်ကြီး နှင့်တိုးနေ

လေသည်။

ကျွန်မ၏ ထံမှစာကိုဖတ်၍ ကျွန်မအကြောင်း စဉ်းစားမည်

မစဉ်းစားမည်ကား သူ့ဟာသူပင် သိ မည်။ သူ့အကြောင်းကိုမူ သူ၏ စာများက

ကျွန်မအား အစဉ်းစားခိုင်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံစဉ်းစားမိသည်။ တွေးမိသည်။

စဉ်းစားစရာ တွေးစရာအချက်တွေ ဤစာတွေထဲ၌ ရှိလေသည်။

စာပြန်ကြားပါသည် ခင်ဗျား။

မတင်တင်ရေးပို့သမျှစာများတွင် နံပါတ် ၂ ၌ မတင်တင်၏ စူးရှထက်မြက်သောဉာဏ်ပညာကို ထင်ရှားစွာပိုမို တွေ့မြင်ရပါ၏။ စာနံပါတ် ၁မှာ ဇဝနပဋိဘာန်ပင် ထွက်ဉာဏ်ရှိပုံကိုပြ၍ ၊ နံပါတ် ၂မှာ ပညာဉာဏ်ရှိပုံကို ပြသဖြင့် ရှေ့ ကို စာဆက်ရေးရမည်ပင် ခပ်လန့်လန့်။

ယောက်ျားများသည် မိန်းမများထက် တတ်သည်ဟုအထင်ခံချင်ကြရာ၊ အကယ်ပညာရှိ မိန်းမ ကျလျှင် ထိုယောက်ျားတို့သည် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သည်မရှိဘဲ၊ ၁၀ လမ်းကျော်လောက်က ရှောင်ပြေး တတ်ကြသည်ဟု စာရေးဆရာတစ်ဦး ရေးသားထားသည်ကို သတိရမိပါ၏။

ပညာရှိတစ်ဦးထံ မိန်းမနှင့်ယောက်ျား ကဗျာ နည်းနာခံကြရာ ယောက်ျားကသာသည်မရှိ၊ မိန်းမ ကသာ စာပြိုင်စပ်ဆိုလျှင် ပထမဆိုနိုင်၍ စောစောက စာစပ်ပြီးလျှင် မြင်းတစ်ကောင်ကို ကဆုန်ချစီး လျက် အိမ်ရှေ့ ကဖြတ်ပြေးရင်း “စောင်တင်းတိမ်နဲ့ ချင်းအိမ်ဟဲ့” ဟု စာချိုးပြေးပါသည်။ မိန်းမဖြစ်သူ လည်း အသံကြား၍ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူကိုမြင်၍ ရုတ်ခြည်း “ရောင်ဖျင်းသိမ်နဲ့ မြင်းဝိန်ဟဲ့”ဟု အော်၍ ဆိုလိုက်၏။ ဤတွင်လည်း ထိုသူ ရှုံးသောထုံး ရှိပါသည်။

ဗြဒယော်ရွာတွင်လူကြီးကို မဆိုထားဘိ။ မိန်းမငယ်ကလေးများပင် စာစပ်စာချိုးလျှင်မြန်ကြ သည်ဟု သတင်းကြား၍ ပညာစမ်းလိုသူတစ်ဦးသည် ထိုရွာသို့ သွားပါသည်။ ရွာထိပ်တွင် မိန်းမငယ် ကလေးများကို တွေ့၍ ထိုသူက မိမိသည် မန္တလေးမြို့ ၌ ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ လှေကိုလှော်သူဖြစ် ကြောင်း၊ ဗြဒယော်ရွာသူများ တော်ကြောင်းကြား၍ ပညာစမ်းရအောင် လာခဲ့ကြောင်းနှင့် ပြောပါသည်။ ထိုအခါ အငယ်ဆုံးမိန်းမကလေးက ကိုကြီးနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟု မေး၍ ၊ ထိုသူက စာစပ်မဖြစ်နိုင် သောငှာ မောင်ဂွမ့်ဂွမ့်ဂွမ်းဟု ပြန်ဖြေပါသည်။ ထိုသို့ဖြေလိုက်လျှင် အဆိုပါ သူ ငယ်မလေးက ‘မန်းရွှေ မြို့ ပေါ် လှေလှော်မှုထမ်း၊ ဗြဒယော်သူ လာလို့စမ်း ကိုဂွမ့်ဂွမ့်ဂွမ်း’ ဟု ခဏ ချင်း စာချိုးလိုက်ပါ၍ ထိုသူ

လှည့်ပြေးရဖူးပါသည်။

ယခုလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်တွေ့နေပြီ။ ပြေးရကောင်းမလား။
မပြေးဘဲနဲ့ ဟန် ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသကဲ့သို့ ဟန်လုပ်ပြီး တတ်ယောင်ကား လုပ်နေရလျှင်
ကောင်းလေမည်လား။ စဉ်းစား ကြည့်ရပါဦး မည်။

ချစ်မောင်

၁၆ ၊ ၂။

စာတစ်စောင်လုံး ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အထင်ကြီးရတော့မလို၊
သူ့ကိုသူနှိမ့်ချ၍ ရေးသားလိုက် သည်။ စာရေးရန်မှာ သူက လန့်စရာမဟုတ်ဘဲ
ကျွန်မကိုများ အထင်ကြီးနေရောသလားဟု ကျွန်မက သာ လန့်စရာရှိကြောင်း
စဉ်းစားမိသည်။ သတိထားကာ တတ်သိသည့်ကိစ္စပင် မတတ်သိပုံဆောင်၍
ရေးသားပြန်ကြားနေသည်။

သို့သော်လည်း ...

ပေးစာများမှာ အထင်ကြီး၍ နေလေသလောဟု ထင်မိရုံမက
တစ်ခါတစ်ခါ ဆိုလိုချင်သည့်အမိ ပွယ်ကို ကျွန်မပင် အစဉ်းစားလွန်နေ၍ လောဟု
မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဝေ့လည်လည် ဖြစ်ရသေးသည် တကား။

မတင်တင် ခင်ဗျား။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေကလေး

မတော်တဆကောင်းလာသဖြင့်အချက်ပိုင်လှပြီဟူ၍ ဝမ်းပန်းတ သာအခါအလျောက်
ထိထိရောက်ရောက် ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်ဖြစ်ပါစေတော့ ဟူသောစေတ
နာကောင်းဖြင့် လမ်းကြောင်းညွှန်ပြ လမ်းစကလေးထွင်၍
ပေးမည်ကိုပင်မလိုသူတစ်စုက သူပယောဂ မကင်း၊ ဒေါက်တာဘမော်တို့
လှုံ့ဆော်ခြင်းကြောင့် စိုင်းပြင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အစကဘာမျှမပြော ဟု လောဘ

ဒေါသ မောဟတစ်ဖန်ခြံရံကွပ်ကဲလျက် စွပ်စွဲခြင်း ခံနေရပါပြီ။ တိုင်းပြည်ကလည်း အကဲ ခတ်အလွန်ခက်၍ နေဟန်တူပါ၏။ သို့ရာတွင်လည်း ယခုလုပ်ငန်းမှာဦးပုည ဆိုသကဲ့သို့ ဒုက္ခိတဝေဒနာ မကျန်းမာသည်ကို သမ္မာယဆေးဝါးဖြင့် ကုစားသော်ကောင်း၏ ဟုအကြောင်းထူးမဖက် စေတနာ သက်သက် ပယောဂမစွက်ဘဲ တစ်ရက်မျှတည်းသာ ကျွန်ုပ်လာသည်ကို မသမာဆန္ဒ ယုတ်ညံ့လှ သောစေတနာဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်ဟု မရေမရာ တွေးမှားကြံမှား ဆိုမှားရေးမှား ဖြစ်နေသဖြင့် များစွာ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။

မတင်တင်၏ နိုင်ငံရေး ထင်မြင်ယူဆချက်ကို များစွာကြားလိုလှပါသည်။ အချိန်မလွန်မီ အားလပ် ခွင့်ကလေး ရရှိပါကလည်း ဤအကြောင်းအရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆောင်းပါးလေးတစ်စောင် မစပါရန် လည်း တောင်းပန်လိုပါ၏။ အကယ်၍ ဆောင်းပါးမရေးနိုင်စေကာမူ မတင်တင်၏ ထင်မြင်ချက်ကိုပါ အသိပေးမည်ဆိုက ထိုထင်မြင်ချက်သည် ထိုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်သူတစ်ဦး၏ အဖို့တွင် များစွာအ ထောက်အပံ့ ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မတင်တင်၏ စာတွင် “ ‘အမြင့်သို့တက်လှမ်းရန် ကြံရွယ်သောအမျိုးသမီးသည် ဉာဏ်ရှိသ လောက် အဆင်းရှုပ်ဖြင့် ပြည့်စုံသည်ရှိသော် မုချအောင်မြင်ရမည်။’ ဟု ဦးချစ်မောင် ရေးသားလိုက် ရာ ဉာဏ်ရှိရုံတွင်မဖြစ်ထွန်းနိုင်ဘဲ အဆင်းရှုပ်ရှိမှ အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိရာ အဆင်းရှုပ် မရှိသူ ဉာဏ်ရှိသောအမျိုးသမီးများအတွက် အားတက်ကြိုးစားဖို့ ရှိနိုင်ပါသေးသလော” ဟုရေးသား လိုက်၍ နှစ်သစ်ကူးအထူးစာစောင် ဆောင်းပါးကြီးတွင် မတင်တင်၏ ပုံကို မြင်ရသော ကျွန်တော်က မတင်တင်အကြောင်းကို တောင်သမန်လယ်စား ဦးဖေငယ် ဆုံးဖြတ်သွားကြောင်း အမြွက်မျှရေးထည့် လိုက်ပါသည်။

ယခု ရေးဖြေသောမတင်တင်၏ တေးထပ်ကလေးကို လက်ခံဖို့ရာမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုတေး ထပ်ကဲ့သို့ပင် အလွန်

အလွန်ကောင်းမွန်သော တေးထပ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းကို ပုံနှိပ်စာအုပ်များ
တွင် တွေ့ဖူးပြီးဟု အမှတ်မရမိပါ။ ဦးဖေငယ်၏ စာများမှာ အလွန် အလွန်
သိမ်မွေ့ခြင်း ရှိ ပါသည်။

တောင်သမန်လယ်စား ဆုံးဖြတ်သွားသော တေးထပ်မှာ
အောက်ပါအတိုင်းပါပေ။

“အတုလွန် တင်တင်တင့်၊ ယဉ်ယဉ်ယဉ် တဆူ၊ ခင်ခင်ခင် အမူ၊
မြင်မြင့်သူ မနော။ ကြွေကြွေ ကြွေ ဝေဝေဝေတယ်၊ သေသေသေ ဇောပြတ်လို့မော၊
ညံ့ညံ့ညံ့ မာဒန္တီလို စာကြန် ညီသဘော ကြာဟန် ချီအချောမတော့
တလောကကမ်းကုန်၊ မြေမြေ မြေ မြေအလုံး၊ ကေကော့ဘုန်း၊ ဂိုဏ်းသတ်လို့ခြုံ၊
ပြေပြေ လို့ ဆွေဆွေခုန်သည်၊ ရွှေရွှေ မှုံ အသားနှင့်၊ တစ်ပါးတင့် ကြန်ကြန်ကြန်၊
ငါးပဉ္စလှုံ၊ ပတ္တမြား မှန်မှန်မှန်ငယ်၊ စံစံစံ စံရှားခင့်လေး။”

ကျွန်တော်လည်း ဦးဖေငယ်ကိုခခံချင်၍ ရေးစပ်မည်ပြုရာ
နာရီသာကုန်၍ စာတစ်ကြောင်းမဖြစ် သဖြင့်ကလောင်ကို ပစ်လိုက်ရပါတော့သည်။
သို့သော်မဆိုင်ဟု ဆိုလိုကဆိုနိုင်သော ကဗျာတေးထပ် တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာသဖြင့်
မည်မျှညံ့သေးသည်ဆိုသော်...

တောတစ်ခွင် မြိုင်အကွေ့၊ ကြိုင်သ၍ ဂေါ်သဇင်၊
လှိုင်ရဝေတော်ဝင်သည်၊ ဩော် အယဉ် အလှ၊ ဘယ်ပန်းမှ မယဉ်နိုင်၊ သဇင်ခိုင်
ဘုန်းတင့်ပေစွ။ ။ လူ့ထက် လူဘုန်းခေါင်၊ သုံးဆောင်တော် မူကြ။ ထုံး သျှောင်ပေါ်
မယူ သခင်က ဘယ်သူမှ ဝံ့ပေါင်။ ။ ပန်ဆင်ရန်သဇင်ခက် မြင်လျက်နှင့်
ဝေးကသာရှောင်။ ။ ရဝေခန်း ရွှေနန်းဆောင်မှာ ခြွေမြန်းအောင် သူ ယဉ်လှတတ်ကဲ့။
ချူစဉ်က ရိုးပေသာမန်၊ တိုး၍ သာ တန်။ ။ ကြိုးသရွေ့ ဘဏ္ဍာမှန်သည်၊ ခါတစ်ရံ
ဟုတ်ဖူးဗျလေး။

ဘယ်နှယ့်ရှိပါစ ...။

ဘယ့်နှယ်ရှိပါစ ဆိုရင်း ကျွန်မထံသို့ တိုက်ရိုက်စာစပ်ပို့သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး မဖြစ်စေဘဲ၊ သူများ စပ်သည်ကိုအားကျမခံလိုက်စပ်ပြလိုက်ရင်းမှ စပ်ဖို့ရာတေးထပ်အတွက် စကားလုံးအသုံးအနှုန်း ရွေး ချယ်ရန်အတွက်သာ ကျွန်မကိုဆွဲထည့် စပ်သွားထားလေဟန်ကဲ့သို့ မဆိုင်ဟုဆိုလျှင်ဆိုနိုင်သော အဓိပ္ပာယ်ရောက်အောင် ရေးနိုင်လေသည့်အတွက်၊ ဘယ့်နှယ်ရှိပါစကို ဘယ့်နှယ်မှမဖြစ်ပါဘူး ဟု ရိုးရိုး သားသား ပြောနိုင်ရန်ခက်၏။ ဘယ်လိုလဲဟု ဆိုမေးခဲ့လျှင် ဝေသွားပါသည်ဟုမှန်ရာ ဖြေရပေလိမ့်မည်။

ဤတေးထပ်ကဗျာသည် ချိတ်လိုက်သည့် ကဗျာ၊ ဆွယ်လိုက်သည့်ကဗျာမဟုတ်ကြောင်း နှင့်၊ စာပေလိုက်စားသူ ကဗျာဆရာတို့၏ ကွန့်ဉာဏ် ကွန့်တွေး ကွန့်ရေး ရိုးရိုးသာဖြစ်၍ ၊ ဝေစရာ မဟုတ် ခြင်းကို ကျွန်မအား နောက်ဆုံး၌ ရှင်းလင်းသွားစေသည်မှာ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် “ကိုးခန်းပျို့” ကို လေ့လာကျက်မှတ်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ ၎င်းပျို့ မှာအဓိပ္ပာယ် အလွန်ခက်ခဲ၊ စကားပြေအဓိပ္ပာယ် ကြမ်း ရှိ မရှိ မေးမြန်းရေးသားလိုက်ရာက ပျို့ ၏ အဓိပ္ပာယ် အခက်အခဲတို့ကိုရှင်းလင်းရေးသားသင်ကြားပြသ ပေးနေပြီး၊ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စာတစ်ကြောင်းကိုမှ မမြင်ရတော့သဖြင့် ကျွန်မ ခေါင်းထဲတွင် “ဘယ့်နှယ် ရှိပါစ” ပျောက်သွားကာ ဆရာကိုတပည့်က ရိုသေသကဲ့သို့ အထူးပင် ရိုသေခဲ့သည်။

ပညာပါရမီကို ထိုကဲ့သို့ ကူညီဖြေရှင်း ညွှန်ပြပေးနေသဖြင့် အဝေးကကျေးဇူးတင်မိ၊ ကြည်ညိုမိ သည့် အဟုန်မှာလည်း တရေးရေး တစိမ့်စိမ့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပညာသည်များအား မည်မျှစေတနာထား သည်ဟူမူ အောက်ပါ ကူညီရှင်းလင်းပေးသည့် စာမူဖြင့် မွန်မြတ်သည့် စေတနာကို

ပေါ်လွင်နိုင်စေ သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်။

ကိုးခန်းပျို့ ဒုတိယအပိုဒ်ကို မိမိဉာဏ်ဖြင့် နှိုက်၍ ယူပုံ သိရသဖြင့် ပညာဉာဏ်ရင့်သန်ပုံကို ချီးမွမ်းမိပါသည်။ မှန်ရာပြောရလျှင် ထိုမျှလောက် သဘောပေါက်မှ ပေါက်ပါမည်လောဟု သံသယ ရှိမိပါ သည်။ ယခုသော် ထိုသံသယရှိမိခြင်းကို ဝန်ခံ၍ ထိုသံသယရှိခြင်းအပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်လျက် ချီးမွမ်းချက် ခံယူပါဟု တောင်းပန်လိုပါ၏ ။ ဤပျို့ မှာ အလွန်ခက်ခဲသိမ်မွေ့သောပျို့ ဖြစ်၍ သာမန်အားဖြင့်နားလည် ခြင်း မရှိနိုင်ပါ။ ပြန်ဆိုပေးလိုက်သော စကားပြေကို ကြည့်ရာမသိ၍ ချွင်းချန်ထားသော စကားလုံးအချို့ မှတစ်ပါး အဓိပ္ပာယ်ချွတ်ချော်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“အခါတစ်ပါး ... ဉာဏ်ခြောက်မည်”အထိ ပြန်ဆိုယူဆချက်သည် မှန်ပါပေသည်။ “တုကင်း စည်ကို တီးမည်ကျံကျံ” ဟူရာ၌ “ကျံကျံ” ဆိုသည်ကား “ကျဉ်ကျဉ်” “ကျာကျာ”ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဟစ်အော်သံကိုပင် ဆိုလိုသော ပေါရာဏစကား ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဟစ်အော်သံကား ကျုံ့ကျုံ့တ မည် ကျည်ကျည် ကျာကျာတွင် ဝေါဟာ၏ ဟု ဆိုပါသည်။

ပို့လိုက်သော စကားပြေတွင် “တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဒသဗလဉာဏ် ၁၀ ပါး၊ အသာ ဓရဏဉာဏ် ၆ ပါး၊ ဂုဏ်တော် ၉ ပါးတို့ဖြင့်(တီးမြည်ကျံကျံမသိ) ကျော်စောတော်မူသော ဘုန်းတော် ကြီးသည့် ဘုရားသခင်၏ ” ဟု ပြန်ပါသည်။ တစ်ရံရောအခါမှ ဂုဏ်တော် ၉ ပါးတို့သည် ပြိုင်ဖက်ကင်း သော စည်ဖြစ်၍ တီးမြည်သောအသံသည် အထက်ဘဝဂ်သို့ ထိအောင်ဆိတ်ညံခြင်း မရှိ။ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်၏ ဟု ဆိုသည်မှာ မှန်ပါပြီ။

“သွေးသီတသုန်” ဆိုရာ၌ “သွေးသီ”ဆိုသည်မှာ ပြောဆိုခြင်း၊ “တသုန်” မှာ အထူးဖြစ်၍ အထူးပြောဆိုခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

ပေးလိုက်သောအဖြေတွင် ကျေးဇူးကို “သွေးသီတသုန် မသိ၊
ချီးမွမ်းပြောဆိုလျက် နေကြစဉ်” ဟု ဆိုပေသဖြင့် အဘယ်မျှ တိကျစွာအဓိပ္ပာယ်
ကောက်ယူရိပ်မိထားသည်ကို သတိပြုဖွယ်ပါ ပေ။

“သုံးလူ့ဘော်လည်း လာတော်မူပြီး စသည် မေးရှောင်း”ဟူသော
အပိုဒ်ကို ကြံဆပုံလည်း မလွဲ ပါ။ လူသုံးပါးတို့၏ အဘော်သုံးလူ့ဘာ ဟူ၍ ဤနေရာ၌
မဆိုပါ။ “ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားလည်း ကြွလာတော်မူပြီးလျှင်
အလျှံထိန်ထိန်ထွန်းသော ရှားမီးကျီးကဲ့သို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ တည်ရာ ရွှေနှလုံး
တော်က ရင့်ပြီးသော ပညာဆီမီးနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဟတ္ထိပါလဇာတ်ကို
ထင်ရှားစွာဟောတော်မူလို၍ ကာယနုတ္တ အစချီသောဂါထာဖြင့်
အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြသ နည်း။ ငါ လာတော်မူ ခြင်းကြောင့်
သင်တို့ စကားအပြီးသို့ မရောက်သတည်းဟု မေးတော်မူ၏ ။” ဤသို့ ပြန်ဆိုရပါမည်
(ထင်သည်)။

အောက်ပါ အပိုဒ်တို့ကို ပြန်ဆိုချက်ကား မှန်ပါ၏ ။ “သဒ္ဓါလူလူ”
ဆိုသည်မှာ “စေတနာသဒ္ဓါ ဗလဝဖြင့်”ဟုဆိုလိုပါသည်။ “ရင်းနှစ်ပညာ
ဘာဆိုလိုသည် မသိပါ”ဟုဆိုလိုက်သည်။ “ရင့်နှစ် ပညာ” ဟုဆိုမှ မှန်ပါမည်။
“ဘုရား ဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း ပညာ အရင့်အနှစ်ကို ရှာဖွေစဉ်ကပင်”ဟု ဆိုလိုပါသည်။
“လျာဏထားမှ” ဟုဆိုသောစကားမှာ အစပြောထားခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

ဤအပိုဒ်တွင် မူကွဲရှိ၍ လှီးလွဲကြိယာတစ်ရပ် ရှိပါသည်။
မတင်တင်ထံမှာရှိသောစာအုပ်မှာ ဟံသာဝတီမူဖြစ်၍
ကျွန်တော့်စာအုပ်နှင့်တူခြင်းကြောင့် ဒုတိယအပိုဒ်အဆုံးနားတွင် “မြွက်ဟစကား၊
လျာဏထားမှ၊ တရားကျယ်ဖွင့်”ဟု ပါရှိပါသည်။ အချို့
သောပေမူများမှာ“တရားကျယ်ဖွင့်”ဟုပါရှိ ပါ သည်။ “တရားကျယ်ဖွင့်” ဟုဆိုလျှင်
ဘုရားရှင်ကစကားကို စရံမျှစပြီးဣန္ဒြေဝင်စားလျက် “တရား အကျယ်
ဟောတော်မူပါရန် တောင်းပန်ခြင်းကို ငဲ့လင့်လျက်” ဟု အဓိပ္ပာယ် ထွက်ပါသည်။

သို့မဟုတ်ဘဲ အခြားမူများ၌ ဆိုသည့်အတိုင်း၊ “တရားကျည်းဖွင့်” ဟုဆိုလျှင်၊ “ကျည်း” ဆိုသည် မှာ တံခါးပင်ဖြစ်၍ ၊ “ရတနာမြတ်တို့၏ တည်ရာ ဘဏ္ဍာတိုက်မှ တံခါးကိုဖွင့်၍ ”ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ ဤ တွင်စကားကို တန်ဆာဆင်ထား၍ သမာဓိဂုဏ် မြောက်ပါသည်။ ကြိုက်ရာ ယူပါ။

အပိုဒ် ၃သို့ပင် တက်၍ နေပြီဟု သိရသဖြင့် ဝမ်းသာပါသည်။ အပိုဒ်၃ကိုလည်း စကားပြေပြန် ဆို၍ ပို့နိုင်ပါသည်။ အားနာရန်ကားမရှိပါ။ မတင်တင်အား ဤသို့ကူညီရခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တွင် လည်း ယခင်က စွန့်ထားသောမြန်မာစာပေ လိုက်စားသည့်ဝါသနာအိုးကို ပြန်လည်မီးထိုးရာ ရောက်ပါ သည်။ မတင်တင်၏ စာတစ်စောင်တွင် စာကြည့်ရဖန်များ၍ ဟုန်နေမည်ပင်စိုးရကြောင်း ရေးလိုက် သည် ကို သတိရမိပါသည်။

သင်သင်၊ အံအံ၊ ကြံကြံ၊ ကြည့်ကြည့် ပညာပြည့်ဝပါသည်။ သင်လည်း သင်၊ သင်သမျှ မမေ့မပျောက်ရန် အံလည်း အံ၊ သဘောပေါက်ရန်လည်း အမျိုးမျိုးကြံ၊ မိမိ ကြံဆကောက်နုတ်ချက် မှန် မမှန် နှိုင်းချိန်နိုင်ရန် အခြားစာပေကိုလည်း ကြည့်ဟု ဆိုရပါမည်၊ “သုစိပုဘာ၊ ဝိလိသိဓာ၊ အက္ခရာစွဲသုံး၊ ဤရှစ်လုံးကို၊ သီကုံးပန်းသွင်၊ နေ့တိုင်းဆင်လော့”ဟု အရှင်ရဌသာရ(ကိုးခန်းပျို့ ဆရာ) ပင် သွန်သင် ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

ကိုးခန်းကို ကျနစွာသိနားလည်လျှင် အခြားပျို့ များကိုနားလည်ရန်မခဲယဉ်းတော့ပါ။ မြန်မာစာ မြန်မာစကား၌ နေ့စဉ်သုံးစွဲနေကြသော ယခုကာလခေါ် စကားပုံအများပင် ဤကိုးခန်းပျို့ မှ ထုတ်နုတ် ချက်များဖြစ်ပါ၍ ဤပျို့ သည် အဘယ်မျှ မြန်မာစာအား အထောက်အပံ့ပေးခဲ့သည်ကို ဆင်ခြင်ရန် လည်း ရှိသေးသည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ချစ်မောင်

